



# **Don Quichot op de bruiloft van Kamácho : blyspel**

<https://hdl.handle.net/1874/369847>

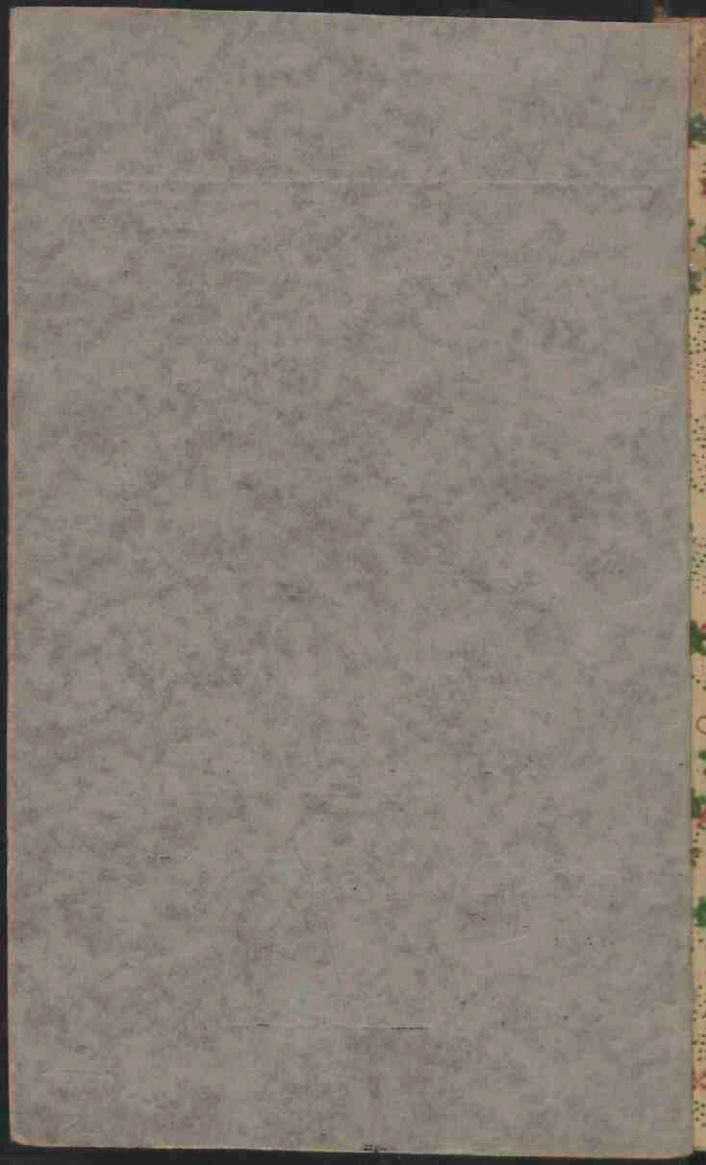
**BIBLIOTHEEK DER RIJSUNIVERSITEIT**  
**TE UTRECHT**

---

**1929**

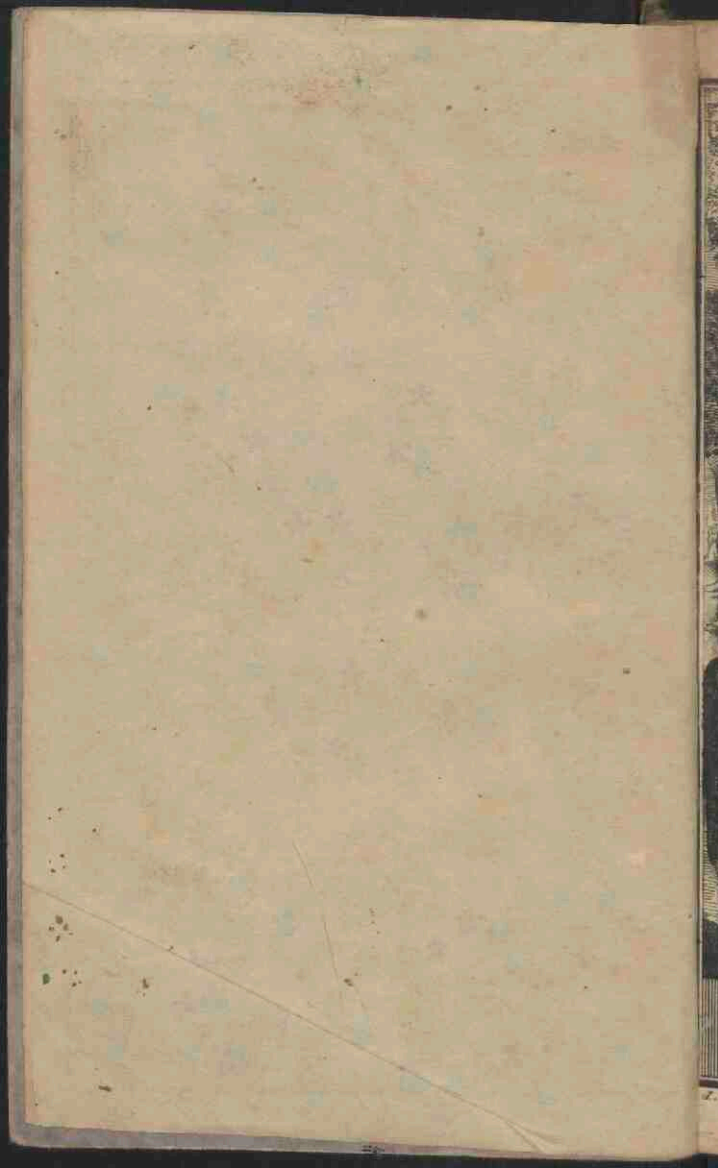
**Verzameling tooneel-  
stukken uit de  
nalatenschap van  
prof. Dr. J. te WINKEL**

**No. 626<sub>B</sub>**

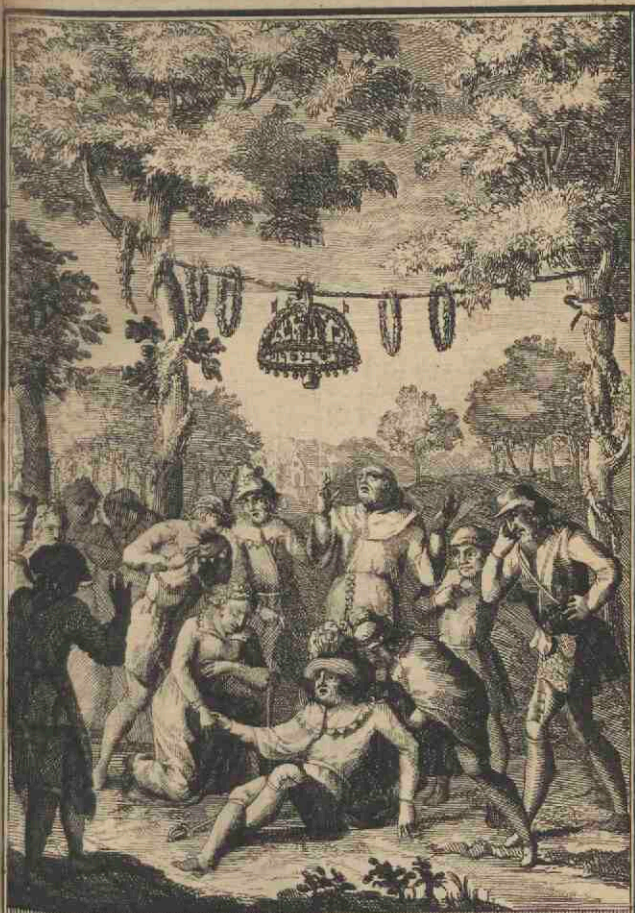


Dr J. to Michel  
N. 185c

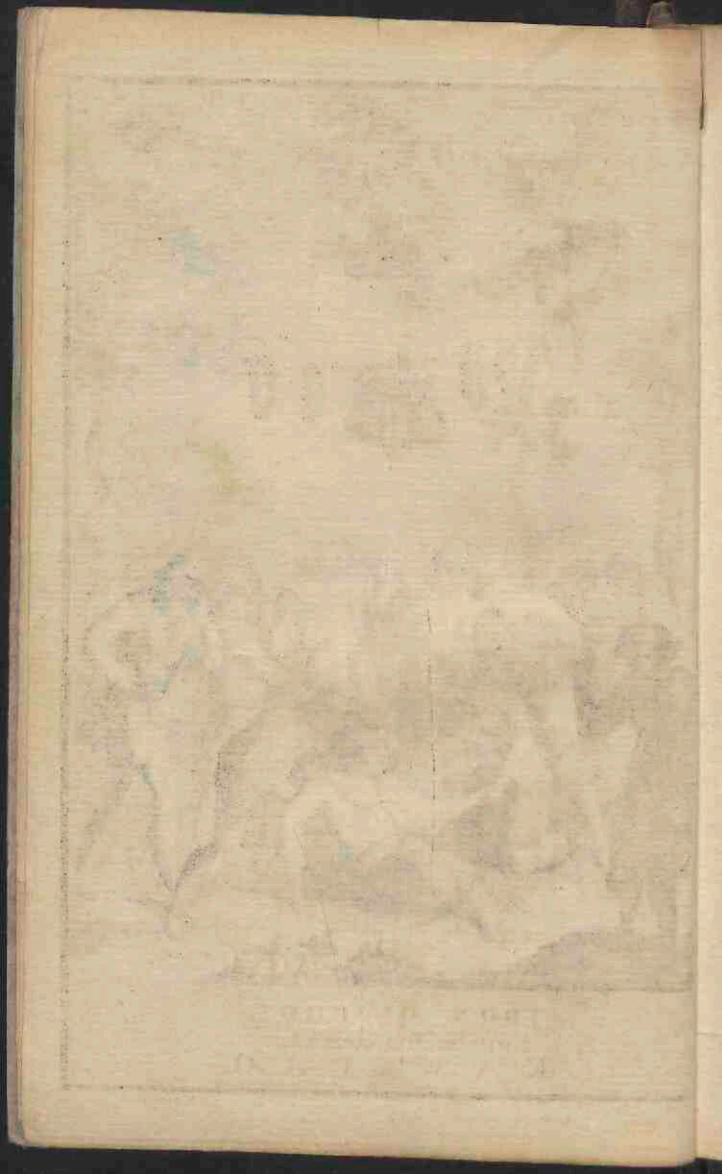








DON QUICHOT,  
op de Bruiloft van  
K A M A C H O.



# DON QUICHOT

OP DE BRUILOFT

VAN

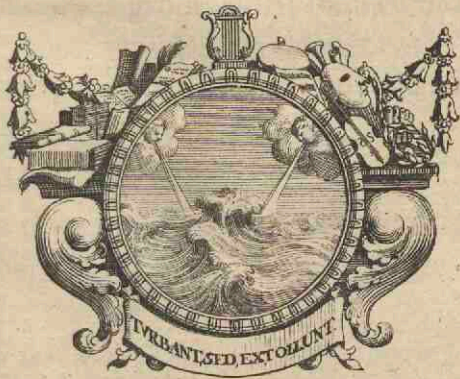
# KAMACHO.

BLYSPÉL.

DOOR

P. LANGENDYK.

De Derde Druk merkelyk verbeterd.



Te AMSTELDAM.

By HENDRIK VAN DE GAETE, Boekverkoper,  
op den hoek van de Warmoesstraat en Vygendam. 1714.



DOUGLASS

OF THE

K. M. A. C. H. G.

ILLUSTRATED

BY J. L. ...

...



...

...

AAN DE HEEREN

HENDRIK HAAK, H: Z.

EN

EVERHARD KRAEYVANGER.

MYN HEEREN,

**I**K offer u, o waarde vrienden,  
Den vroomen Ridder Don Quichot,  
Die zich iets groots dorst onderwinden:  
Maar voor zyn' daaden wierdt bespot,  
Van volk dat hy niet wys kon maaken,  
Dat Amadis, en Palmeryn,  
En hondert Romanike snaaken,  
Geen leugens, maar vol waarheids zyn.  
Ik voer hem hier ten Schouwtooneele:  
Op dat hy met zyn zotterny  
Voor and'ren (zyns gelyken) speele,  
Dat alle waan maar zothed zy;  
Hoe al des waerelds schoone dingen  
Maar by verbeeldingen bestaan,

# O P D R A G T.

En even als 't geluid na 't zingen,  
In wind en lucht terstond vergaan.  
Wie kan den luister bet vergrooten  
Van myn geringe poëzy;  
Als gy, die t'zaam als kunstgenooten  
Dus lang de Wiskunst aan het Y  
Geoefend hebt, en ingezoogen;  
Daar één van u my dikmaalshiel,  
Door schoone maatzang opgetógen;  
Die al wie kunst bemint beviel:  
Dies hoop ik zal 't u niet mishaaغن,  
Dat ik, o Minnaars van de kunst,  
Dit Blyspél aan u op durf draagen  
Tot dankbaarheid, voor al uw gunst.

*Ued. Dienfbereide Dienaar en Vrind.*

P. LANGENDYK.

## A A N D E N

## L E E Z E R.

**Z**ie hier den derden Druk van dit Blyspel, het welk, buiten myne verwachting, vrygelukkig op het Tooneel, tot nog toe, geweest is. De aanmerkingen die verscheidene Liefhebbers der Tooneelpoëzye op het zelve gemaakt hebben, en de mislagen die ik daar zelf in bespeurde, na dat ik wat meerder kennis van de schikking, die in een Spel vereischt wordt, kreeg, hebben my lust gegeven om het hier en daar te beschaaven. Voornamelyk heb ik getracht om het van de gaapende Tooneelen te zuiveren, door het tussenvoegen van korte uitkomsten, ook heb ik eenige naamen veranderd van de Boeren, hen Spaansche gegeven, in plaats van Duitsche. Wat de naam van Meester Jochem, de Rymer, betreft, die had ook licht kunnen veranderd worden: maar gemerkt die naam Joachim, in alle Landen gemeen is, heb ik dien zo gelaaten. Sommigen hebben my berispt, dat ik 'er een Waal in breng, als Kok; en hem derhalve in Spanje (daar het Spel speelt) Walsch doe spreken: maar my dunkt (onder verbetering) dat zulks eene slechte critique is; want als men een Waal daar zyn taal niet mag doen spreken, mag men de andere Personaadjen ook geen Duyts laten spreken; hier uit zou volgen, dat men alle stukken zou moeten verwerpen van ons Tooneel die in andere Landen Speelen, indien men verstaan wilde weezen. Van de zelfde natuur is de aanmerking die ik over de Taal van myne Boeren gehoord heb. Een Boer is immers een Boer? en spreekt als een Boer? het zy by in Spanje of hier in Holland in de Veenen woont? Sanche Pancha is volgens den Roman van Savedra (daar dit Spel uit getrokken is) een Boer die door Donquichot uit zyn Dorp mede getroond is, om zyne dolle



Aan den L E E Z E R.

avontuuren te zoeken: derhalve moet hy als een Boer spreken. Maar al genoeg daar van. Die zo naauw wil ziften banne vry alle Tooneelstukken die in dit Land niet Speelen van't Tooneel, hy zal werk vinden; de allerbeestlykste Treurspelen zal hy moeten verwerpen. *Andromaché* zal Trojaans, of in haare slaverny, Grieks moeten spreken; *Heraklius Latyn*, enz. Nog is my gevraagd, waar myn *Waal* de deken in het *Bosch* zo schielijk krygt, om *Sanche* in te sollen; om deeze luiden te onderrechten laat ik hem deze regels zeggen,

Ze 'eb lang op jou keloer, om jou hier te attrappeer;  
Die Deek is hier kebrot om jou te brui wat meer.

Deze en diergelyke Beuzelachtige aanmerkingen heb ik licht kunnen veranderen: Maar de grondregel van zyn personadjen in het Eerste Bedryf te doen kennen, is van meerder gewicht: daarom heb ik een groot Tooneel op nieuw gerymd, en vooraan gebracht, om het Karakter van *Donquichot* te doen kennen, aan luiden die den Roman nooit gelezen hebben. Ook geef ik aan *Quiteria* eene vertrouwde omdat het wanschikk'lyk is eene *Juffer* alleen in het *Bosch* te laten wandelen. Ik zal afskorten, de liefhebbers der Tooneelpoezye zullen de veranderingen genoeg bespeuren die ik hier en daar gemaakt heb. Zy zullen zonder twyffel nog genoeg aanmerkingen op het Spel hebben: maar ik meen 'er voortaan niets in te veranderen.

Ik zie 'er zelf nog dingen in, die veranderd mochten worden (inzonderheid, een liedje dat 'er wel uit kon blyven) maar door dien het Spel zo menigmaal vertoond is, heb ik 'er eer iets willen in brengen als uit laten, om luiden van minder kennis in dat slag van *Dichtkunst* te gemoed te koomen. Het ieder van pas te maaken, is onmogelyk.

Vaar wel,



OP HET VOLGGEESTIG  
B L Y S P É L  
DONQUICHOT  
OP DE BRUILOFT VAN  
K A M A C H O.

DOOR

PIETER LANGENDYK.

SNoeshaanen, ziet in Don Quichot,  
Die spelende al uw doen bespot,  
Uwe ydelheid en onvermoogen.  
Gy Minnaressen, sluit uwe oogen,  
Gelyk Quiteria, voor 't geld,  
Wanneer 't met boersheid is verzeld:  
Laat u verstand en deugd bekooren,  
Als LANGENDYK u stelt te vooren,  
In dit zyn Blyspél, zo vol geest,  
Dat ieder die het ziet, of leest,  
Dien schrand'ren Dichter hoog moet achten,  
Die, door de schors, met zyn' gedachten,  
Tot in het merg der zaaken dringt.  
Myn geest verheugt zig, als hy zingt  
Op onvervalste Duitsche toonen.  
Wie zal hem niet met lauw'ren kroonen?  
Die braave Dichters volgt op 't spoor,  
Naar Febus godgewyde koor,  
Daar hy met zuivren glans zal praalen,  
Zo lang de Dicht-kunst schiet haar straalen.

H: VAN DE GAETE.

VER-

# V E R T O O N E R S.

KAMACHO, een ryke boer, Bruidegom van Quiteria.

BAZILIUS, een Edelman, Minnaar van Quiteria.

LEONTIUS, een adelyk Landman, Vader van Quiteria.

QUITERIA, Bruid van Kamacho, en minnareffe van Bazilius.

LAURA, Speelnoot van Quiteria.

VALASKO, Vriend van Bazilius.

DON QUICHOT DE LA MANCHA, een Edelman die zig inbeeldt een doolend Ridder te weezen.

SANCHE PANCHE, zynschildknaap.

VETLASOEPPE, een Waal, Kok en Hofmeester van de Bruiloft.

De PASTOOR.

Meeſter JOCHEM, Schoolmeester, en Rymer.

BOER,

BOERIN,

} Zingende.

S W Y G E R S.

Bruilofts-volk, zo Boeren als Boerinnen.

Dansers en Muzikanten.

Eenige Edellieden van 't gevolg van Bazilius.

S T O M M E N.

RONSIANT, het oud mager Paerd van Don Quichot.

GRAEUWTJE, de Ezel van Sanche Pance.

Het tooneel verbeeld een Bosch, by een Dorp in Mancha, 't Spel begint 's morgens, en eindigt na de middag.

DON QUICHOT  
 OP DE BRUILOFT VAN  
 KAMACHO:  
 BLYSPÉL.

---

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

BAZILIUS, VALASKO.

BAZILIUS.

'k Weet dat Quiteria, myn Lief, my nog bemint,  
 En geen behaagen in haar'dwaazen Bruigom vindt.  
 Dit is de plaats daar ik die Schoone moet verwachten,  
 Om te overleggen wat wy hebben te betrachten.  
 Ik hoop dat ik haar hart wel haast beweegen zal.

VALASKO.

Myn vriend Bazilius 'k beklaag uw ongeval:  
 Want nu haar Vader zyn belofte u niet wil houwen,  
 Baat u haar weérmin niet.

BAZILIUS.

Hoe, moet ik dan aanschouwen,  
 Dat zulk een lompe boer, ten spyt van myne min,  
 Die schoone juffer trouwt, in weérwil van haar' zin?  
 O neen Valasko, 'k hoop dat huw'lyk te beletten.

VALASKO.

Het is vergeefs dat gy u daar wilt tegen zetten;  
 Haar Vader wil het, zy kan hem niet wederstaan.

Vergeet die min, myn Heer; ik bid u, laat u raên.

BAZILIUS.

Hoe kan ik? neen ik denk myn opzet niet te staaken.

VALASKO.

Wat wilt gy doen?

BAZILIUS.

Ik ben van zins om haar te schaaken.

VALASKO.

En waant gy dat gy haar daar toe bewegen zult?

BAZILIUS.

Helaas! ik weet het niet! 'k wacht haar met ongeduld

Om 't vonnis van myn' dood of leeven aan te hooren.

'k Weet dat Kamacho haar in 't minst niet kan bekooren;

Dit doet my hoopen dat ik haar tot myn besluit

Zal overhaalen.

VALASKO.

Maar zy is alreeds zyn Bruid.

Had gy een week oftwe hier eerder kunnen komen.

BAZILIUS.

Ik heb zo dra als ik de zaaken had vernomen

Het hof verlaaten, en begaf my herwaarts aan.

Myn Schoone had zo dra myn aankomst niet verstaan,

Of heeft my op dees plaats, door Laura, doen bescheiden.

't Is u bekend dat zy 't geheim weet van ons beiden.

Dus quam ik hier, daar ik u by geval ontmoet;

Het geen, o waarde vrind, myn hart verheugen doet.

VALASKO.

Ik koom op deese plaats, om iemand op te spooren,

Die zyne zinnen door het leezen heeft verlooren,

En doolend Ridder, daar een ieder staag me spot.

BAZILIUS.

Een doolend Ridder!

VALASKO.

Ja, de dapp're Don Quichot.

BAZILIUS.

My is een Boek, 't geen zo genoemd wordt, aangepreezen:

Maar wie zou denken dat'er zulkeen mensch kon weezen;

Men



Men zegt dat 't is gemaakt door eenig gauw Poeët.

VALASKO.

Zo hoor ik dat gy mé van zyne daaden weet?

BAZILIUS.

Kan ik gelooven dat hy zou met fchaapen vechten?

En kudden, Legers noemt?

VALASKO.

o Jamiyn Heer, wat rechten  
De gekken niet al nit?

BAZILIUS.

En zien een herberg aan  
Voor eenig sterk kasteel; daar hy op t'huis moet gaan,  
Verliefd zyn op een mensch die nergens is te vinden,  
Noch op de waereld leeft? zich zelve onderwinden  
Met meulens, (die hy voor zeer groote reuzen neemt)  
Te vechten? neen myn Heer het dunkt my al te vreemd.

VALASKO.

Hy kreeg die zothed door het leezen van de boeken:  
Als Roeland, Amadis ....

BAZILIUS.

Gy hoeft hem niet te zoeken:  
Want al zo min als die ter waereld zyn geweest,  
Is Don Quichot 'er nu. 'k Zeg nog 't komt uit den geest  
Van eenen Dichter; om die boeken te bespotten;  
Gemaakt tot tydverdrijf voor kinderen, en zotten.

VALASKO.

Myn Heer, hy is van daag op deeze plaats gezien,  
Met zynen Schildknaap: ik heb zelf twe edelliën  
Gesproken, die met hem zyn herwaarts aangekomen.  
'k Geloof zo min als gy aan 't geen de dichters droomen:  
Maar deeze hebben my zo veel van hem verhaald,  
En Sanche Pance, die met hem als Schildknaap dwaalt,  
Dat ik niet twyf'len kan.

BAZILIUS.

Dan moet ik het gelooven.

VALASKO.

Maar eene zaak gaat myn gering verstand te boven:



## DON QUICHOT,

't Welk is, dat Don Quichot zeer geestig redeneert  
 Van veele zaaken, dat hy kloek is, en geleerd;  
 Zo dat men hem somtyds zou voor verstandig achten,  
 En geene spoorloosheid in 't minst van hem verwachten:  
 Maar als hy redeneert van zyne ridderschap,  
 Klimt zyne zotheid tot den allerhoogsten trap;  
 Ziet hy een boer, dien waent hy straks een prins te weezen,  
 En geeft hem naamen die hy ergens heeft gelezen.  
 Zo dees hem tegenspreekt, dan tast hy na zyn zwaerd,  
 En stygt, vol gramschaps, op zyn Ronfinant; een paerd  
 Dat door den ouderdom het loopen heeft vergeten,  
 Daar hy al dikwils is met steenen afgesneeten.  
 Hy vecht schier nooit of 't kooft met hem op slagen uit;  
 Daar Sanche Pance mede in deelt, in plaats van buit.

BAZILIUS.

't Is wonder dat hy dan wil langer by hem blyven:  
 Want altyd slagen, en geen voordeel ....

VALASKO.

Die kan schryven

Noch leezen, en hy is een zeer onnoz'le bloed;  
 Die juist geen zin heeft in al 't geen zyn meester doet;  
 Maar wyl hy hem belooft tot Gouverneur te maaken,  
 Zo hy eens meester van een koningryk kan raaken,  
 Blyft hy hem by, op hoop of zulks eens mocht geschiën.  
 Ik kan niet rusten, voor 'k die gekken heb gezien.

BAZILIUS.

Ik zie Leontius, myn Liefftes Vader, kómen.

VALASKO.

Ik zie Kamacho ook. Laat ons by deeze boomen  
 Ons wat verschuilen tot zy zyn voorby gegaan.

BAZILIUS.

Zy hebben mog'lyk van myn aanslag iets verstaan.

VALASKO.

Gy vreeft het ergste; 't zal misschien zo slim niet weezen,  
 Zy wand'len hier wel meer, gy moet zo licht niet vreezen.

## T W E D E T O O N E E L.

KAMACHO, LEONTIUS. BAZILIUS *en*  
VALASKO, *ter zyde.*

KAMACHO.

**D**It is de plek, daer ik van daeg je dochter mien  
Te trouwen.

LEONTIUS.

Ik beken, gy hebt wel uitgezien ;  
Maar waarom hebt gy 't juist hier in het bosch begreepen ?

KAMACHO.

Dat 's op zyn edelmans, we weten van de kneepen,  
Ik bin nou ryk 'enœg, het geltje van kezyn,  
Die in westinje sturf, is allemael nou 't myn. (trouwde,  
Toen jonker Smalpens, met de vrouw van Platbeurs  
( 'Et gien 'em naederhangt zo euvelik berouwde, )  
Was 't hiele zelschip, as je weet, op deuze plek,  
En 't ging 'er ong' dieft wel, we binnen ook niet gek ;  
Wac zou ik al het volk, dat ik genooit heb, laeten,  
Men huis is veul te klein.

LEONTIUS.

Laat ons hier niet lang praaten.

KAMACHO.

Kom gaen we dan.... daer is myn Lieffste of 'k ben een guit!

LEONTIUS.

Verzelt met Laura.

## D E R D E T O O N E E L.

LEONTIUS, KAMACHO, QUITERIA, LAURA.  
BAZILIUS *en* VALASKO *ter zyde.*

KAMACHO.

**W**El myn snoeperige Bruid!  
Wel heer, wat bin je mooi, ik durf je pas iens raeken,  
Je

Je zelt my denzen dag nog gek van liefde maeken,  
Kom zoen me nou erais.

QUITERIA.

Ei Bruigom laat dat staan.

KAMACHO.

Wat zo dat smaektme, hae.

LEONTIUS.

Laat ons na huis toe gaan.

KAMACHO.

De kok zel 't allemael wel zonder ongs beschikken,  
En laeten wy terwyl met 't Bruiloftsvolk wat flikken.

LEONTIUS.

Hoe speelen op de kaart?

KAMACHO.

Ja, giff'ren avond won

Ik met de kaart, in 't kort, al menig Patakon.

LEONTIUS.

Waar hebje dat geleerd?

KAMACHO.

Wat, troeven? by de Boeren;

Hoo, hoo, mit troeven, kan gien mensch my ummers  
loeren.

LEONTIUS.

Ik speel nooit met de kaart.

KAMACHO.

Ei hoor, wel waarom niet?

LEONTIUS.

Om dat daar fomtyds quaad of moeite door geschied.

KAMACHO.

Wel Pacij, bin jy zo vies? loop maer in Stec' iens kyken  
Daer zelje 't zien van volk dat fyne knevels lyken,  
't Verkeerbord gaet er wel in swang, zo 't niemant weet,  
Als maer de fchyven met swart laeken zyn bekleed.

LEONTIUS.

Hetzy zo 't wil, 'k zal hen daar niet te meer om pryzen;  
Het geeft'lyk kleebedekt veel gekken, en veel wyzen.



QUITERIA.

Heer Vader, ik verzoek dat ik in cenzaamheid  
Met Laura wand'len mag?

KAMACHO.

Myn zoete lieve Meid,

Wat zou je lui hier doen?

QUITERIA.

Myn and're speelnoots wachten.

LEONTIUS

Kamacho gaan wy dan.

*Leontius en Kamacho binnen*

QUITERIA.

't Ging buiten myn gedachten

Dat ik hier Vader en myn Bruigom vinden zou.  
Maar is Bazilius my waarlyk nog getrouw?

LAURA.

Zyn min is al te groot dat hy u zou vergeeten.  
Hy heeft den tyd aan 't hof met ongeduld verfleeten.

VALASKO.

„ Myn vrind Bazilius daar is Quiteria.

„ Gy spreekt haar best alleen, vaar wel myn Heer ik gaa.

LAURA.

Daar is Bazilius.

## VIERDE TOONEEL.

BAZILIUS, QUITERIA, LAURA.

BAZILIUS.

't **M**Ag my in 't end gebeuren  
Myn Liefste weer te zien! maar ach zy schynt te treuren!

QUITERIA.

Ach, myn Bazilius!

BAZILIUS.

Wat viel detyd my lang,

Daar achter gindzen boom.

QUITERIA.

Ja lief, ik wierd al Bang,  
Toen ik zo onverwagt myn' Vader hier ontmoette,  
Heeft niemand u gezien?

BAZILIUS.

Valasko, die my groette,  
Gy weet hy is myn vrind.

QUITERIA.

Dan ben ik wel geruft.  
Hoe is de reis vergaan?

BAZILIUS.

Myn lief, gy zyt bewuft,  
Hoe treurig ik vertrok, wanneer ik van u scheidde,  
Te meer om dat ik aan het hof zo lang verbeidde; (dag;  
Eén dag schein my een maand, één uur een gansche  
Om dat ik daar myn lief Quiteria niet zag,  
Ik was afkeerig van 't vermaak der hovelingen,  
En hoorde ik in 't zaalet een Juffer konstig zingen,  
Dagt ik aan uwe stem, die zonder wedergaâ  
Myn zinnen streelen kon. Voorts quam uw ongenâ,  
Door 't lang vertoeven, my te binnen; gy hebt reden  
Om met Kamacho in den echten staat te treden;  
My zyde schuld alleen, maar ach! hoe beeft myn hart!  
Gy zult dan trouwen? my verlaten? ach! wat finart!

QUITERIA.

Ja myn Bazilius, ik kan het niet beletten.  
't Is my onmogelyk myn' vader te verzetten;  
Ik word gedwongen, Liet.

BAZILIUS.

'k Ben nog niet buiten raad,  
Indien gy myn verzoek, zo billyk, niet versmaadt.  
Gy kunt die trouw ontgaan, wanneer wet'zamen vlugten,  
Maar ach! gy swygt, myn lief! en antwoordt my door

QUITERIA.

(zuchten.  
Daar's volk; wyzyn bespied; vaar wel.

BAZILIUS.

Waar vlucht ge heen,  
Qui-



Quiteria! ei hoor myn' klachten en gebeên.

## V Y F D E T O O N E E L.

DON QUICHOT *te paerd*, SANCHE *op een ezel*,  
*schielyk uit.*

DON QUICHOT.

Staa Ridder, wat heeft die.....

SANCHE.

Ja oele, hy gaet fluiten.

Wou jy die veugel in zyn vlucht zo makk'lyk fluiten?  
Dat's miskoot. Maer myn Heer, wat zellen wy nou doen?

DON QUICHOT.

Zo ras als 't mog'lyk is, na Saragossa spoên,  
Op hoop van nog in tyds het steekspél by te woonen.

SANCHE.

Wat waar ik ook een gek, dat ik me meê liet troonen?

SANCHE *zegt tegen den Ezel.*

Myn lieve Graeuwtje wat heb ik al deurgeftaen;  
Wat hebben, jy en ik, al menig droeven traan  
Op dezen tocht 'estort! myn hart! myn lust! myn leeven!  
Myn zeun! myn graeuwtje! jy bent in myn hart 'eschreven.  
Wat zyn we trouwe broêrs, in lief, in leet, in nood!  
'k Zal jou in goud beslaen, myn keuning, naa jou dood.

DON QUICHOT.

Laat mynen Ronzinant, met Graauwtje ginder weiên.

SANCHE.

Ik zel ze gunter daar het beste gras groeit leên.

*Sanche brengt de beesten weg.*

DON QUICHOT.

Gaa allereêlste beest, getrouwe Ronzinant,  
Gaa opperpronk juweel der paerden van dit Land,  
Uw naam zal in het kort met grooter luister praalen,  
Gy zult nog meerder roem als Bucefal behaalen.  
Die groote Bucefal, held Alexanders paerd,  
Daar gy in trouwheid en grootmoedigheid naar aard,

Heeft door zyns meesters arm nooit grooter roem verkree-  
 Als gy verwachten kunt, door myn gevreesden degen;  
 Myn degen, dien ik heb aan myn Princes gewydt,  
 Myn lief Dulcinea, het pronkbeeld van deez' tyd,  
 De zoetste roofter van myn' zinnen en gedachten,  
 Om wie ik eenzaam dool, by dagen en by nachten.  
 Wanneer, o schoone! zal 't gelukkig uurtje zyn,  
 Dat gy uw' Donquichot zult helpen uit de pyn!  
 Wanneer, o wreede! zult ge ophouden my te plaagen?  
 Of moet ik doolen om uw' liefde al myne dagen?  
 Heb ik vergeefs gestreên met menig' kloeken held?  
 Sloeg ik vergeefs dan den Biskajer uit het veld?  
 En heeft u Passamont, met ketenen belaadend,  
 En de and're boeven, niets verhaald van myne daaden?  
 't Is zeker; maar gy blyft, o wreede! nog versteend,  
 En lacht, helaas! wanneer uw droeve ridder weent.  
 Ik zal, indien 't u lust, de bekkeneelen kneuzen,  
 Van schelmse tovenaars, en schrikkelyke reuzen;  
 Al quam hier Sakripant, een reus van d'ouden tyd,  
 Hy moest bekennen dat gy de aller schoonste zyt,  
 Het pronkstuk der natuur, de paerel aller vrouwen;  
 Of 'k zou hem met myn swaerd den kop van 't lichaam

SANCHE.

(houwen.

Och Ridder Don Quichot, 'k verlang al weer na huis.

DON QUICHOT.

Geduld, myn zoon, geduld.

SANCHE.

Ja, 'k zie vast munt, noch kruis,  
 Won ik nog geld, met al dat hongerige doolen.

DON QUICHOT.

O Sanche, Sanche, gy begint al weêr te toolen;  
 Waar heeft een Schildknaap van een doolend Ridder geld  
 Tot loon van dienst geëyscht? zeg eens, wat boek ver-  
 meldt?

Dat Roeland, Amadis, of Palmeryn de Olyven,  
 Geld gaven, zeg?

SANCHE.

Ik kan niet leezen, noch niet schryven,  
Wat bruit me Roeland, met jou hiele ridderschap,  
Als ik gien geld heb.

DON QUICHOT.

Schelm; ik dogt u op den trap  
Van eer, en hoog geluk, door mynen arm te zetten.  
Loop na uw wyf, loop heen, ik zal 'tu niet beletten;  
Gaa werken om de kost, gy zyt myn gunst niet waard.  
Zo ik een koninkryk, kan winnen, door myn swaerd,  
Zal ik een ander, u ten spyt, tot Koning maaken;  
Bedenk dan, Sanche, hoe die euvel u zal smaaken.

SANCHE.

Och, och, vergeefhet my, 'k en hebt zo niet 'emiend.  
Myn Heer, ik heb je met men Graeutje lang 'ediend],  
En overal gevolgd. Beloofje nog te geeven  
Een eiland veur men loon; ik zel jou al myn leeven  
Daer veur bedanken?

DON QUICHOT.

Ja, het eerste dat ik win.

SANCHE.

In 't admirantschap, heb ik ook al vry wat zin; (scheelen,  
Of maek me maer zo 'n graef, of prins, 't ken jou niet  
Al wierd ik Keuning; als je tog bent aen het deelen,  
Zo leg me maer wat toe, van d'eenen brui, of d'aer:  
Hy kan ligt knippen die een lapheit met een schaer;  
Maer 'k wou dat ik het zag gebeuren, zei de blinde.

DON QUICHOT.

'k Moet lachen, Sanche

SANCHE.

Zi myn Heer, zie door die linde.  
Loopt daer gien kaerel?

DON QUICHOT.

Geef myn schild, en myn geweer.  
Het is een Ridder.



SANCHE.

Neen, het is een Boer, myn Heer.

DON QUICHOT.

"k Zeg 't is een Ridder, haal myn lantie, niet te draalen.

SANCHE.

Het is een Boer, Heer, of de drommel moet me haelen.

DON QUICHOT.

Ik ken hem aan de veer, die op zyn helmtop zit,

't Is ridder Splendor, zoon van Medor.

SANCHE.

Ei ik bid,

Maek tog gien queffie, je bend zekerlyk bedroogen.

Merlin de Tovenauer draeijt weer een rad voor je oogen.

## ZESDE TOONEEL.

DON QUICHOT, SANCHE, KAMACHO, *met een veer op zyn  
boeremuts.*

KAMACHO.

- „Dat wand'len van myn Bruid in 't bosch staet my niet  
 „De Boeren zeggen dat ze met dien edelman (an;  
 „Die zy bemindheit, stont op deeze plek te te practen;  
 „En dat verstaec ik niet, dat zel ze moeten laeten . . . .  
 „Smit Justus wie is dat!

DON QUICHOT.

O Splendor, braave held,

En doolend Ridder, daar Turpinuspen van meldt,

Aanschouw hier Don Quichot, den ridder van de leeuwen.

KAMACHO. (schreeuwen,

Gans bloet, wat vent is dat, och, och! ik moet iens

Of hy vermoord me hier. Help! help! Wat ziet hy fel!

't Is Symen langdarm, of de pikken uit de hel.

Och finte langdarm, of hoe dat je naem mag weezen,

"k Zel alle daegen, drie van je amerietjes leezen,

Voor al de songden, die je in 't leeven hebt 'edaen:

Ei

Ei laet me leeven, en zo lang na huis toe gaen;  
Tot ik men testemengt 'emaekt heb, 'k laet me hangen,  
Zoo 'k niet weerôm kom, op parool, as krygsgevangen.

DON QUIHOT.

Heer Ridder, hoe, gy spreekt of gy betoverd waart,  
Dat zyn geen blyken van uw' ouden heldenaard.  
Gyzyt het, die wel eer het Turksche heir verheerde,  
En in Stoelweiffenburg zo heerlyk triumfeerde.

KAMACHO.

Och ja heer langdarm, 'k bin betoverd, 'k bin bedrild,  
Ik bin bezeeten, ik bin al wat dat je wilt.  
Och myn gesuikerde sinjeurtje! laet me loopen!  
Daer is myn beurs,

SANCHE.

Geef hier! Maer bloed! ik zou niet hoopen  
Dat hy betoverd was, en dat hy iens uit klucht,  
As ik er geld uit kreeg, zou vliegen nae de lucht.

DON QUIHOT.

Heer Splendor, hou uw geld, ik ben geen dief noch roover.  
't Za, Sanche, geef het weêr.

SANCHE.

Wel dat komt zeker pover,  
Zo'n schoone beurs, en die 'k zo mak'lyk houwen kan!  
En dat regtvaerdig; want ik kryg ze van den man.

DON QUIHOT.

Wat draal je! geefterstond.

SANCHE.

Het zinne spaense matten.

DON QUIHOT.

Geef over of.....

SANCHE.

Ei lieve, één' greepje.

DON QUIHOT.

Ik kan bevatten,

Dat u de rug wat jeukt.

SANCHE.

Hou daer dan tovenaer.

KA-



KAMACHO.

Ik dankje.

SANCHE.

Holla, broër.

DON QUICHOT.

Ha, schelm.

SANCHE.

Daer is het, daer.

DON QUICHOT.

Heer Ridder zyt geruft; Ik staa niet na uw leeven:  
Maar wil dat gy me uw helm, tot dankbaarheid zult  
geeven.

KAMACHO.

Och jonker, 'k heb gien helm ooit op myn kop 'ehad,  
't Is maer een boere muts, met veeren, dat je 't vat;  
Wil jy hem hebben? 'k wil hem gaeren' an je schenken.

DON QUICHOT.

Heer Splendor, groote held, ik kan my niet bedenken,  
Hoe uw' doorlugte geeft, en groote schranderheid,  
Van 't spoor der réden, door de tov'naars is geleid,  
Dat gy dien swarten helm, dien Roeland plag te draagen,  
Een boere muts noemt.

KAMACHO *geeft hem zyn muts.*

„Och hy zoekt mé wat te plaegen!  
Hou daer, daer is myn helm, as 't dan een helm moet zyn.

DON QUICHOT.

'k Ben dankbaar, groote helt.

KAMACHO.

Die keerel piert me fyn.

DON QUICHOT.

Wat zegt zyn edelheid?

KAMACHO.

Of ik nou mag vertrekken?

DON QUICHOT.

Hoe vaart Angelika? wil my 't geheim ontdekken,  
Waar zy zich nu onthoud. leeft uw Heer vader nog?  
Het moortje Medor, die held Roeland met bedrog

Deschoone Angelika, uit minneliefde ontschaakte?  
 Waar door die groote held, uit spyt, aan 't raazen raakte!  
 Meld alles vry aan my, den dapp'ren Don Quichot,

KAMACHO.

Ik heb gien Vaer noch Moer, heer Ridder dronke zot.

DON QUICHOT.

Is dan de schoone Moor, uw vader reeds gesturven?

KAMACHO.

Myn vaertje was gien Moor, och, och! ik bin bedurven,  
 Hy ziet me veur en Turk, of voor een Heijen aen.  
 Zo hier gien volk en komt, zel't mit me slegt vergaen.

DON QUICHOT.

Is dan Angelika, uw moeder, reets ter aarde?  
 Die zulken braaven held, als u, o Splendor, baarde?

KAMACHO.

Ik heb Jan Géleslae men leeven niet'ekent,  
 Ik hiet geen Plankoor, en webennen niet'ewent  
 De kei'ren in ongs dorp mit zukken naem te doopen.  
 Ei Ridder, dronke zot, ik bidje laet me loopen.  
 Je hebt me muts al weg, zeg maer, wat wilje meer,  
 Men wammes, en men broek?

DON QUICHOT.

Neen, neen, verdwaalde Heer,  
 Dien schoonen wapenrok zal ik u niet ontrooven;  
 'k Wil liever voor uw' helm een koninkryk belooven;  
 Indien gy't maar begeert.

KAMACHO.

Och, och, 'et is de droes,  
 Is dat geen paerdevoet? neen, maer een karrepoes!  
 Nou merk ik't eerst, och zo'n hiel keuninkryk, sint felten!  
 Je bint de dubbelduw!

SANCHE.

Zen kop die rydt op stelten.

KAMACHO *schryft een streep.*

'k Besweerje by den geest, van houte Sint Michiel.  
 Al waarje nou de droes, of Sterven zongder ziel,  
 Nagtmerri, Bietebauw, of ongeboore heyntje,

## 16 DON QUICHOT,

Al wier je nou zo klein, datje in een tinne pyntje  
Kon kruipen, so je nou gien mensch bent, kenje nou  
Niet over deuze stried.

DON QUICHOT *over de streep trappende.*

Ik voel myn hart vol rouw,

ô Eedle Splendor, om het missen van uw' zinnen; (nen.  
't Verstand schynt u van 't spoor, door 't al te hevig mi-  
'k Omhels u, als myn vrind.

KAMACHO.

Dat maekt me wat gerufft.

Ik loof werentig, dat je lui wat kortswil lust.

Maer alle gekken op een stokje, laet men wangd'len . . .

Daer 's Vetlasoep, de Kok, wat of die wil verhangd'len.

## S E V E N D E T O O N E E L.

DON QUICHOT, SANCHE, KAMACHO, VETLASOEPE.

VETLASOEPE.

**M**Onsieur Kamakko, ha! ze eb jou al lang kezoek.  
Ze wift niet waar hum stak, ze wift niet van dit hoek.  
Wat 's dat feur folke?

KAMACHO.

Dat? dat zin al raere snacken,

Kortswillig volk; bequaem de bruilost te vermaeken.

We leijen in et ierst 'eweldig overhoop.

Maer, waer 's men bruilosts volk?

VETLASOEPE.

Hum' eb de palm keknoop,

Hum' eb de kroon kemaak, hum doet nou niet as zingen,

Hum dans nou feer kurieus, ensemble rondekringen.

De folke is opkeskikt, zo mooi kelyk de droes,

Ze skreeuw tout allemaal, à vous! à vous! à vous!

Ze heb jou lang kewak, ze is bly, en 'tis wel koete,

Dat hum jou na lang zoek, hier in de bosch ontmoete.

KAMACHO.

Heb jy zo lang 'ewagt? 'et is me seper leet.

Maer heb jy al 'eweest om Jochem de poejeet?



In Roel de Muizekand? laet vraegen waer ze blyven.

VETLASOEPE.

Fort bien Monsieur, zezel.

SANCHE, tegen Don Quichot.

Maer feldrement! gansch vyven!

Wat is dat veur een vent?

DON QUICHOT.

Dat is een Indiaan,

Of Hottentotse Prins.

SANCHE.

Ik ken 'em niet verstaen,

Als hier en daer ien woord.

VETLASOEPE.

Wat sekze, Hottentotte?

Ha! ha! ze lakker om, ze lyk warak wel zotte,

Hum bin een Kok, ma foi.

SANCHE.

Hy ruikt braef na gebraed.

Bin jy de Kok, ik hou jou veur men beste maet,

Je hebt een lucht die ik bezongder graeg mag leijen:

Me dunkt je ruikt ook wat na korsten van pasteyen?

VETLASOEPE.

Oui, pastey, Monsieur, keen beter in de land,

Als hum kan maak.

SANCHE.

Dan ben je een kaerel van verstand.

VETLASOEPE.

Je suis vôt serviteur.

KAMACHO.

Hoor hier iens Vetlasoepje.

VETLASOEPE.

Que ditez vous Monsieur?

KAMACHO.

Mack dat 'er ook een troepje

Dangsmiesters by komt.

VETLASOEPE.

Bon; zezel ze jou beskik.



18 DON QUICHOT,  
KAMACHO.

Toebak van volkje.

VETLASOEPE.

Oüi, die dans ken op een prik.

*Zingende binnen.*

ACHTSTE TOONEEL.

DON QUICHOT, SANCHE, KAMACHO.

SANCHE.

**D**At lykt een raere haen, die Prins van de Indiaenen,  
Een kok, en Prins mit ien!

DON QUICHOT.

Hoe Sanche, zoudt gy waanen

Dat zulks niet meer geschied?

SANCHE.

Wel neen, ik lach'er om.

KAMACHO.

Kom geef me muts nou weer.

DON QUICHOT.

Zyt gy de Bruidegom?

Met wie myn waarde vrind?

KAMACHO:

Ja'k mien van daeg te trouwen.

Hier zel'et zelfschip zyn, 'k zel hier de Brulloft houwen.

DON QUICHOT.

Wie zal uw Ega zyn, o Splendor, wat Princes?

KAMACHO.

Ei fcheer de gek niet meer.

DON QUICHOT.

Uw waarde zielsvoogdes

Is wis van prins'lyk bloed, of koningklyke looten?

KAMACHO.

Een halleve Boerin, uit d'adel voort'esprooten,

Heur Vaertje boert zo wat: maer hy's van adel.

DON

DON QUICHOT.

Zoon

Wat is uw eel verstand betoverd! groote Goon!  
Hoe is haar naam, hoe wordt de Infante toch geheeten?

KAMACHO.

Ze is gien Infangte, maer ze is mooi, dat motje weeten,  
Zo blank as schaepemelk, heur wangetjes zyn rood,  
Ze is niet te dik, te dun, te klein, noch niet te groot,  
Heur veurhoofd blinkt puur, puur, gelyk een barbiers bek-  
'Er hiele bakhus is vol wongerlikke trekken. (ken,

DON QUICHOT.

Maar nu, haar naam?

SANCHE.

Ze 'et nooit misschien geen naem 'chadt.

KAMACHO.

Ze hiet Quiteria, heer Ridder, dat je 't vat,  
Maer zie versta'e je wel, daer quam 'er nog ien vrijen,  
Die hiet Bazilius, zy mocht hem vry wel leijen,  
Maer 't hulp niet: wangt hy is een arme kaele neet,  
Zo'n edelmannetje, dat graeg wat lekkers eet,  
Patrysjes, hoendertjes, kon hy ze maer betaelen,  
Hy krygtze wel, maer moetze eerst op de jagt gaen haelen;  
Daer leeft hy miest van; maer 't is al een raere vent,  
Hy ken latyn as een pastoor; 't is een student,  
Dat jy het vat Sinjeur, o hy kan wongdre zaeken,  
Ik heb 'em van een aeij een kaerteblad zien maeken;  
En hy kan dangsen, as een ekster op het veld;  
Hy kan ook sling' ren mit 'et vaendel, as een held,  
En hy kan schermen, en ook kaetzen, mit de boeren;  
En mit verkeeren kan hy elk zen geld af loeren;  
Hy kan ook speulen op de veel, en de schalmy,  
De Blind'mans zeun, is maer een botterik 'er by.  
Hy is wel gaeuw, maer, ik heb geld, om van te kluiven,  
Hy niet; en daerom zel hy 'an de veest niet snuiven.  
Ik kryg de Bruid, en 't is zyn neusic effen mis.  
Maer appreppo, Sinjeur, weet je ook hoe laet of 't is?  
'Et was ezaid, dat ik precies te zeuven uuren

Most by de vrienden zyn, en deur je malle kuuren  
 't Is laet 'eworden, geeft men muts me maer weêrom,  
 En gae mit my, Sinjeur, ik hiet je wellekom,  
 'k Noô jou te Brulloft; wangt jy lykt een snaek der snae-  
 Je kent de boeren op de Brulloft wat vermaeken. (ken,

SANCHE.

Te brulloft broertje? gaet dat zeeker? wel is 't waer!  
 Je bind een man as spek, dat lykt me, zoete vaer.  
 Ik heb (och harm) lang uit men knapzak motten bikken.  
 Te Brulloft! weetje 't wel? gut kaerel, 'k ken zo slikken.  
 Stae vast nou hoendertjes, en snippjes met je drek, j  
 Stae frikkedilletjes.

KAMACHO.

't Is tyd dat ik vertrek:

Ei geeft men muts weêrom, je kent 'em niet gebruiken.

SANCHE.

Gut Splendor, ik begin 't gebraed alriets te ruiken.

KAMACHO.

Ik hiet gien Plankoor, broer, Kamacho is myn naem.  
 Men vaertje sageles, was Lopes Pedro daam,  
 In Lobrigje men moer, 'ebooren te Bregance ...  
 Maar hoe is jou naem, broêr?

SANCHE.

Die is don Sanche Parce.

'k Bin deur dien goejen heer, puur uit den drek 'eraekt:  
 Hy heit me van een Boer een Gouverneur 'emaekt,

KAMACHO.

Een Gormandeur, wel zo, wie drumpel zou het denken!  
 Een gormandeurfchap kan jou Heer dat 'an jou fchenken?

SANCHE.

Ja van een Eiland, en 'k kreeg zeuven ezels toe.

KAMACHO.

Heb jy die al?

SANCHE.

Wel neen: 'k heb de ezels nog te goê.  
 In 't Eiland zel men Heer in korte daegen winnen.



KAMACHO.

De vent is zeker gek, wie drommel zou 't verzinnen?  
Hoe hiet dat ailand, en waer laitet? 'an wat kangt?

SANCHE.

't Leit in jaerabien, digt by het heilig land,  
't Hiet mikrosko.pi.pi.pium. . . 't is me al vergeeten,  
Daar weunde altoos een Reus, de mallenbrui geheeten,  
Zo groot gelyk een boom, maer hy 's al lang kapot;  
Men Heer die potste hem.

KAMACHO.

Een Reus! wel dat 's niet rot!  
Een Reus? hoe vindt men nou nog Reuzen? hoe ken 't wee-

SANCHE.

(zen?

Ja Broertje, mien je dat wy veur de Reuzen vreezen?  
Veur twintig Reuzen, zou men Heer staen als een pael.

KAMACHO.

Ik word weratjes aërs, van zulk een vreemd verhael.

SANCHE.

Ja Reuzen al zoo groot als meulens, mit vier armen,  
Die steekt men Heer maer mit zyn lansie in de darmen.  
In al de Legers, daer hy komt, daer maekt hy schrik:  
't Is kipik hebje, steek, slae, in een oogeblik  
Is 't hiele veld bezacid, mit armen, en mit beenen:  
Hy slaet terstongt maer deur een hiel slagorden heenen.

KAMACHO.

Gangs ligters, is dat waer, heb jy het zelfs 'ezien?

SANCHE.

Ja 'k; 't is omtrent 'eleen, nae 'k gis een maend, of tien,  
Toen heit hy teugen een hiel Leger nog 'evochten;  
Ze vlugtten al; maer juist die beesten, die gedrochten,  
Van schelmse Toveners, die quaemen op 'et mat,  
Ze gooijden al 'er best mit steenen naer ongs gat,  
En maekten van 'er volk een hiele kudden schaepen.

KAMACHO.

Wel langsje, viel daer niet wat buit veur jou te raepen?

SANCHE.

Ja steenen op ongs bast, dat 's tovenaers manier.



Men Heer verloor die tyd ook wel een tand drie vier.

KAMACHO.

Je Heer lykt wel bedroefd : hy is diep in gedachten.

SANCHE.

Men Heer ? ja die's verliefd , hy klaegt gehele nachten ;

Je hoort niet anders als : o schoone ondankbaerheid !

Dulcinea , princes , o noordstar die me leid !

Wanneer zel jy me veur men trouwe dienst beloonen !

Dan zucht hy weer , en roept ; o schoonste van de schoonen ,

Wanneer genaekt den tyd , dat ik . . . . exceterae .

't Is al Dulcinea ondankbaer veur en nae .

KAMACHO.

Is die Dulcinea dan veur so mooi te houwen ?

Ik wed ze mooijer is , die ik van daeg zel trouwen .

DON QUICHOT.

Wat zegt gy Splendor ? ha dat liegt gy , door uw' hals ,

't Za , vat uw' lancie .

KAMACHO.

Och heer Ridder , 'et is vals ,

Jou liefste is mooijer , maar wie pikken sou et droomen !

Had ik 'eweeten dat je 't qualyk had 'enomen ,

Dat ik myn Bruid wat prees , 'k had 'et wel 'emyd .

DON QUICHOT.

Neen ik wil vechten , 't za berei u tot den sryd ,

Ik geef u keur van grond .

KAMACHO.

'k Hou niet een brui van vechten .

Och ! Ridder wees te vreên !

DON QUICHOT.

Zeg hoe gy 't wilt beslechten ,

'k Geef keur , te paerd , te voet , met lancie , of het swaerd .

KAMACHO.

Gena , genade , och ! och ! ik sweer je by myn baerd ,

Dat ik niet vechten kan . . . Och ! och ! hoe zel 't hier daegen ?

Moord ! brangd ! moord ! brangd ! help ! help ! ô on-  
gehoorde plaegen , . . . .

Daar 's Vetlafoep met volk!

DON QUICHOT.

't Za, 't za, waar 's uw geweer?

KAMACHO.

Help Mannen! mannen! help!

DON QUICHOT.

Hoe schreeuwt gy zo myn Heer?

NEG ENDE TOONEEL.

VETLASOEP *met eenige boeren*, KAMACHO,

DON QUICHOT, SANCHE.

KAMACHO.

't Sa, lustig Jongens, pas nou louter wat te raeken!

DON QUICHOT,

Kanailje, Toveraars.

SANCHE.

Wel brui'er veur 'er kaeken,

KAMACHO.

Sla toe maer mannen, pas te raeken mannen, 't sa.

*Don Quichot en Sanche krygen stokslagen, waar op zy vallen.*

SANCHE.

Oei oei, men billen, en men kop, gena! gena!

Och! finte Toveraers, 'k heb niemendal bedreeven.

KAMACHO.

Ei zie dien Gormandeur, dien reekel, nou iens beeven.

Hoe smaektje deuze koek? scheinog degek erais.

SANCHE.

Genade, ô Splendor.

KAMACHO.

Wel depikken op jevlaais! (gen

Daar Plankoor, Plankoor, daar; je zelt van Plankoor heu-

SANCHE.

Myn lieve Splandertje ik en mag 'er gansch niet teugen,

Ei slae niet meer.

## DON QUICHOT,

KAMACHO *staat* SANCHE.

Wel dat 's een drommel van een vent,  
Nog scheert de beest de gek.

SANCHE

Och! och! och! feldrement!

Is dat ook kloppen.

DON QUICHOT.

Och! princeffe van Toboze,  
Kroondraagster van myn hart, ô verfe ontlooken' rooze!  
Hier legt uw Ridder van de Tovenars gewond!

VETLASOEPE.

Wat fekfe rek'le? zyn hum Tovenars, jou hont?  
Wat opstinaater folk! terwyl dat s'hum zo kloppen,  
Zo scheer ze nok de gek, en durven ons nok foppen.

KAMACHO.

'k Zel heur betaelen, laet men nou maer iens betien,  
*Kamacho neemt zyn muts wederom.*

## TIENDE TOONEEL.

BAZILIUS, VALASKO, KAMACHO, VETLASOEPE, *boeren.*

DON QUICHOT, SANCHE,

BAZILIUS.

HOU op Kamacho, seg, wat is 't dat wy hier zien?  
Hoe komen deze twe zo bont, en blaauw geslaagen?

KAMACHO.

't Zyn fielen allebai, wie drumpel zou 't verdraegen,  
Die met het harnas, noemt zig ridder dronke zot,  
En de aëre gormandeur; ze noemden my uit spot,  
Heer Ridder Plankoor; zeun van Geelefla; geen sineeken,  
Of bidden hulp; die Guit die wou me op't lest deursteecken;  
Had ik dat Volk hier niet, ik was 'er al om koud.

BAZILIUS *tegen Donq.*

Dat 's al een vreemde zaak. Zeg, wat maakt u zo stout,  
In 't han as op den weg, de menschen aan te randen?  
Wie zyt gy? Spreek; of 'k geef 't terstont 't geregt in handen.

Ecn



## DON QUICHOT.

Een Ridder voor wiens arm het alles beven moet,  
Die als een Amadis in 't harnas is gevoed.

SANCHE.

Och, jy lykt noch een mensch. Ei word mit ongs bewoo-  
We zyn onnozel van die Tovenars bedroogen! (gen:  
Den vroomsten Ridder, voor wiens arm de Turk zo vreesft,  
Den trouwsten schildknaep, die in Spanje ooit is 'eweest,  
Zie jy hier leggen.

BAZILIUS.

„Heer Valasko, 't zyn die menschen  
„Daar gy my flus van spraakt. Myn heer, ik zou wel wen-  
Dat gy me u naam ontdekte.

DON QUICHOT.

Ik ben de Ridder van  
De leeuwen, Donquichot.

SANCHE.

Ja 't is de selve man.

BAZILIUS.

Zo zyt gy Donquichot! wees welkom roem der helden,  
De faam quam ons al lang uw groote daaden melden.  
O doolend Ridder, voor wiens arm en kloek gelaat,  
't Gespuis der Tovenars als asch en rook vergaat  
Koom, doet my de eer aan en vernacht in myne wooning.

DON QUICHOT.

Zyt gy 't Arspanpan? ô mededoogend Koning,  
Die my verloft hebt uit 't geweld der Tovenars?  
Wat ben ik u verplicht!

KAMACHO.

Wel dat is al wat raers:  
Hy noemt Bazilius een keuning, watte streeken!

BAZILIUS.

Verzorg de Heeren van al wat hen mag ontbreken  
Valasko, zo 't u b'lieft, ik volg u zo terstond,

KAMACHO

Die knevels zinnen 't eens, ô bloed, 'et is een vond  
Van de edelliën, om ons wat schrik op 't iyf te zenden,



Zehabben'topgeftemd.

SANCHE.

Och! och! men ouwe lenden,  
Wat bin je braef'efmeerd! O vrienden 'k zweer 'et jou,  
Dat ik niet veul van zulk een tov'naers bruiloft hou.

VALASKO tegen *Donquichot*.

Kom Ridder laat ons gaan.

SANCHE.

'k Mot eerst men Graeuwtje haelen  
Mit Ronfinant.

VALASKO.

't Is wel : maar niet te lang te draalen,  
't Gaamet uw' Heer vooruit.

## ELFDE TOONEEL.

BAZILIUS, KAMACHO.

BAZILIUS.

Kamacho, schaam u, hoe?  
Zo 'n edelman te slaan; zeg, waar by koomt dat toe?

KAMACHO.

Ei lieve zie, hoe mal dat hy 'em 'an kan stellen,  
Puur of je 't niet en wist, hoor, wil ik 't je eens vertellen?  
't Is ien van jou konfoort, jy hebt 'em op 'emaekt  
Om my te bruien. Heb ik 't op zyn kop 'eraekt?

BAZILIUS.

Ik heb hem nooit gezien; maar van zyn dapper leeven,  
En wonderlyk bedryf is korts een boek gefchreeven,  
Valasko heeft het, en vindt groote smaak daar in.

KAMACHO.

Wat is dat veur een boek? wat hyt 'et veur een zin?

BAZILIUS.

Van vechten, en van slaan, en reuzen te verwinnen,  
Jonkvrouwen by te slaan, getrouw'lyk te beminnen,  
En honderd dingen meer, die hy nog dag'lyks doet,  
Het is een Ridder van een groot verftand en moed,

K A-

KAMACHO.

Maer komt je hier ook om de Bruiloft te verstooren?

BAZILIUS.

Wat wisje wasjes, neen.

KAMACHO.

Hoe 't jou al 'an staet, dat de Bruid jou is ontvryd.

BAZILIUS.

'k Hoop dat die zwaarigheid zal slyten door den tyd.  
Ik wensch u veel geluk, dewyl 't nu zo moet weezen.

KAMACHO.

Je bent bylo een borst uit duizend uitgelezen. (mient?)  
Hou daer, daer is men hangd, 'k denk ummers dat je 't

BAZILIUS.

Voorzeker; 'k hou u voor myn' allerbesten vriend.

KAMACHO.

Kom meê te bruiloft, 'k zel je lekker doen trakteeren;  
Gut Jonker, doet 'et,

BAZILIUS.

'k Moet juist gaan by zek're heeren.

KAMACHO.

Gut snaekje doet 'et,

BAZILIUS.

Zoik tyd vind, zal ik 't doen.

KAMACHO.

Hadie dan, dat gaet na myn liefftentje om een zoen.

## T W A A L F D E T O O N E E L.

BAZILIUS, *alleen.*

O Hemel! zal die lompe Boer erlangen,  
 Een schoone Maagd, wier aangenaem gezicht  
 Myn noordstar is, myn eenig levens licht,  
 En die ik dagt voor myne Bruid te ontfangen.  
 Quiteria, hoe vaak hebt gy beloofd  
 Met hand en mond, my nimmer te begeeven:  
 Maar steeds met my in zoete min te leeven!

Heeft

Heeft dan het goud uw trouwe min verdoofd?  
 Neen 't was geveinsd, gy doet my eeuwig treuren,  
 'k Zink in een poel van jammer, en verdriet!  
 'k Zal sterven; want my lust het leeven niet,  
 Nu my 't bezit van u niet mag gebeuren.  
 't Is ydel met myn zuchten, en geweën;  
 Ik strooij vergeefs myn klagten voor de winden.  
 Daar is geen trouw ter Waereld meer te vinden:  
 Men mint om 't goud, 't geld is de liefde alleen.  
 Men agt verstand, noch aengenaame zeden,  
 Men vraagt na kunst, noch eêlheid van gemoed:  
 Maar na 't genot van schatten, geld, en goed;  
 't Geld maakt een dwaas behaag'lyk in zyn reden.  
 Vaar wel, vaar wel, ô overschoone maagd!  
 Mogt ik voor 't laatst van u dien troost verwerven,  
 Dat gy bedenkt wat minnaar gy doet sterven;  
 Een minnaar dien u eertyds heeft behaagd.  
 Waar loop ik heen? waar vliegen myn gedachten?  
 Behaagde ik u? neen, gy behaagde my;  
 Myn min was ernst: maar de uwe veinzery;  
 Ach! kon ik dit van u, van u, verwachten!  
 Rampzal'ge min, gy hebt my, laas! verleid;  
 Quiteria was voor my niet gebooren.  
 O min! gy laat my in uw strikken smooren!  
 Quiteria vaar wel in eeuwigheid!  
 Maar ach zy koomt.

## DERTIENDE TOONEEL.

BAZILIUS, QUITERIA, LAURA.

QUITERIA.

**A**Ch Lief'k koom u nog eens aanschouwen;  
 Hoe wendt gy 't aangezicht...

BAZILIUS.

Ondankbaarste aller vrouwen!

Hebt gy myn zuchten en myn klagten aangehoord?

Of



Of zyt gy doof voor my, die door de min verfmooort?

QUITERIA.

Myn Lief!

BAZILIUS.

Neen, fwyg Cireen; gy zoud het vonnis geeven.  
Van mynen dood.

QUITERIA.

Neen, leef.

BAZILIUS.

'k Zal zonder u niet leeven.

Bruid van Kamacho, neen, blyf, blyf, by uwe keur;  
Trouw met dien ryken gek, terwyl ik eenzaam treur:  
Maar denk in uwe vreugd, wat minnaar gy doet quynen.

QUITERIA.

Ach Lief laet deze wolk van jaloezy verdwynen.

BAZILIUS.

Wat jaloezy? gy treedt van daag met hem in d'echt.

QUITERIA.

't Zal nimmermeer gefchiên: 'k beminne u al te oprecht.

BAZILIUS.

Hoe ver verfchilt uw hart, van 't geen ge u mond doet

QUITERIA.

(fpreeken.

'k Zal om Kamacho nooit myn' trouwbelofte breeken;  
Ik walg van zyne min.

BAZILIUS.

Hoe zal ik dit verftaan?

Deez dag neemt gy hem voor uw 'Man en Huisvoogdaan,  
't Is alles op de been, de Boeren quinkeleeren,  
De Bruiloft is gereed.

QUITERIA.

Die vreugd kon wel verkeeren.

Ik zal Kamacho nooit aenneemen tot myn man.

Ik gaf hem nooit myn hart, gy zyt 'er meeſter van.

Scherp uw vernuft, myn lief, en wilt een liſt bedenken,

Om ons van hem te ontslaan: doch zo 't myne eer zou

Staa ik het nimmer toe.

(krenken,



BAZILIUS.

De vlucht?

QUITERIA.

Die's vol gevaar.

BAZILIUS.

'k Zal uw befchermer zyn, we kunnen met malkaër  
Na Saragoffe vliên,

QUITERIA.

Neen lief, dat kooft my duifter,  
En gansch ondoenlyk voor; ik krenk myn eer en luifter,  
Indien ik 't onderneem.

BAZILIUS.

Myn Schoone, zyt geruft:

Het is noodzaaklyk, 'k zal u leiden waar 't u lust!  
En wat uw eer belangt; hoeft gy daar voor te fchroomen?  
Myn liefde ftaet geveft op deugd.

QUITERIA.

Hoe zal ik komcn

Uit myn verdriet, helaas!

BAZILIUS.

Myn Lief men raakt den tyd;

Die kort is, door al die vergeeffche klagten quyt,  
En wierd gy hier by my ontdekt, het waar te duchten,  
Dat ons't geluk niet diende om onze ramp te ontvluchten.

LAURA.

Het is noodzaakelyk.

QUITERIA.

Ik vrees.

BAZILIUS.

Daar's geen gevaar;

Indien wy fchikken dat we, hier omtrent, malkaër  
Weer vinden, in een uur. 'k zal Rytuig klaar doen maaken.

QUITERIA.

Helaas! wat doe ik al om uit den dwang te raaken.

T W E D E B E D R Y F.  
E E R S T E T O O N E E L.

KAMACHO, *tegen iemand van binnen.*

Slaey die weg maer in, en doe gelyk ik zeg;  
Sik zel eens zien of ik 'er vind, op deuze weg.

KAMACHO, *alleen.*

Ja wel, ik zeg nog iens, daer moet wat gaende weezen.

O! al dat wandelen met Laura doet me vreezen.

't Is koddig van de Bruid! zy is geduurig t'zoek.

'k Loof dat Bazilius (want hy is gaeuw en kloek)

Men Bruid verleien wil, hy zel me parten speulen!

Ik vrees warentig dat 'er iets is in de meulen!

De boeren zeggen dat hy hier staag met heur praet,

Alleinig om een hoek, wie weet hoe dat het gaet!

Ik zel hier wachten, en me zelve wat versteeken.

Zacht daar komt Jochem de Poejeet, die lykt te preeken.

De loeris ziet me niet, zo leutert hem 't verstand.

T W E D E T O O N E E L.

*Meester, JOCHEM, KAMACHO.*

„ P U f nou Poëetjes, 'k ben de baas van 't gantsche land!

„ P u f Salamanka, met uw alma akkademi.

„ I k M i e s t e r J o c h e m , h o o f d p o e e t v a n s a n t e R e m i , ( w e g .

„ I n ' t l a n d s c h a p M a n c h a , m a a k m y n r y m e n a a n s t o n d s

„ S o n n e t t e n i n e e n u u r . Z e g R e d e r y k e r s , z e g ?

„ W i e z o u ' t m y n a d o e n . e n m y n b e s t e r e f e r y n e n ,

„ W e l h o n d e r t r e g e l s l a n g , ( h e t z a l w a t w o n d e r s s c h y n e n )

„ D o e ' k i n e e n h a l v e n d a g : m a a r ' k h e b n a t u u r t e b a a t .

„ D a a r L o p e V e g a a s , e n Q u e v é d o s g e e f t v o o r s t a a t ,

„ H e l p i k e r d e u r , j a ' k w e e t ' e r f o u t e n a a n t e w y z e n ;

„ D a t i k p r y s , z u l l e n a l d e b o e r e n m e t m y p r y z e n .

„ D i e m y t e v r i n d h o u d , m a a k i k e e n v o l m a a k t P o e e t .

„ I k r y m t e r w y l i k s l a a p , i k r y m t e r w y l i k e e t ;

„En op de brillekiek bedenk ik myn rondeelen.  
 „'t Is alles geest, een aâr moet uit de boeken steelen;  
 „Ik niet; s'cht boeken, 'k heb de kunst hier in myn kop,  
 „Ik ben geheel doorwikt van zuiver hengste sop;  
 „Ja 'k ben poëet zelfs in myn moeders lyf gebooren.  
 Sinjoor de Bruidegom, koomt gy my hier te vooren!

KAMACHO.

Wel Miester Jochem heb jy ook myn Bruid gezien?

JOCHEM.

Ze is by de Muzen op Parnassius berg misschien.

KAMACHO.

Wat is dat voor een Berg? wat of je al uit zelt stooten.

JOCHEM.

Die Muzen en dien Berg zyn in myn brein beslooten.

KAMACHO.

'k Verstaet dat niet; ik vraag of jy myn Bruid niet weet.

JOCHEM.

Gy vraagt my als een gek: ik andwoord als Poëet.

KAMACHO.

Wat schort je Jochem? ben je dol? of ben je dronken?

JOCHEM.

Met uw verlos, jy hebt my niet een zier geschonken.

KAMACHO.

Ho ho! nou merk ik 't al; je zelt licht moeij'lyk zyn?

JOCHEM.

Wel ja, jou Kok, die Waal, zei dat men hier den Wyn  
 Als water s'chenken zou, en nou ik ben gekomen,  
 Heb ik noch Wyn noch Waal, noch niet een en brui verno-  
 Ik zal dien rotzak weer betaalen voor dien trek. (men.

KAMACHO.

Hy heit zyn bootschap dan niet wel gedaan, die gek.  
 't Is nog te vroeg.

JOCHEM.

Ik denk je zelt me mee trakteeren?

KAMACHO.

Wel zou ik niet? je zelt je keel ook helder sineeren.  
 Maar zeg, is jou myn Bruid met Laura niet ontmoet?



JOCHEM.

Ja tog ik heb de Bruid daar even nog gegroet.

KAMACHO.

Wie was 'er by?

JOCHEM.

Zy had haar Speelnood Laura by 'er.

KAMACHO.

Zag jy Bazilius dan niet, haar ouwevryer?

JOCHEM.

O Neen geen mensch. Ik had in d'zin haar dit gedicht  
Eens veur te leezen, maar 'k vergat toen juist myn plicht,  
Door zeker Vaers het geen me schielyk in de zinnen  
Quam vallen, 't slaat heel raar op u, en op uw minnen,  
Ik zal 't eens leezen . .

KAMACHO.

Maar ik heb niet langer tyd.

JOCHEM.

Wel hoe, so haastig; 'k denk je hebt nu uitgevryd?

KAMACHO.

Maer zeker Jochem, 'k heb gien tyd om nou te praeten.

JOCHEM, *haalt Papieren uit zyn zak.*

Ik heb een Bruiloftsdicht.

KAMACHO.

Voor my? goet.

JOCHEM.

Boven maaten:

Maar twyffel je?

KAMACHO.

'k Vraag niet of 't goed is, 'k weet 'et wel:

Maar 'k heb nou juist gien tyd.

JOCHEM.

't Is maar van vyfthalf vel,

Ik bid je hoor.

KAMACHO.

Ei Broer.

JOCHEM.

'k Zal 't gaauw eens voor je leezen,

C

KA-



KAMACHO.

Dat hiele Dichtgans bloed! wel dat ken nou niet weezen.  
Ik moet de Bruid eens.....

JOCHEM.

Hoor een regel acht of tien;

't Begin is wonderlyk.

KAMACHO.

Lees op, als 't moet gefchiën.

JOCHEM.

't Moet eerst gekorrigeerd: want ziet zen leeven is  
Een Dicht terflood niet goed, dat eerst gefchreeven is.

KAMACHO.

Wel wat bruit my dat; ei, 'k bid datje gaauw begint.

JOCHEM.

Ik weet wel dat uw Bruid de Poëzy bemint.

KAMACHO.

De duvel moet de vent met zyn gedichten haelen.

JOCHEM.

De duvel zou myn daar niet heel veel voor betaelen,  
Hy is de Bruigom niet.

KAMACHO.

'k Wil hier niet langer ftaen,

Myn Bruid die is niet in.....

JOCHEM.

Wagt, wagt, zo vang ik aan.

*Jochem leeft.*

Een zeker Bruilofs dicht, ter eeren van d'eerzaamen,  
Een zeer diskreeten, en tot veele ding' bequaamen  
Kamacho, zeer geleerd gelyk een Kikero.

De zoon van Pedro Lope, en Guartje Knuppelstro.

Die nu de Bruigom is, met 't fierfel aller maagden,

De pronk van Remi, die aan ieder een behaagden,

Quiteriagenaamd, getreden in de trouw,

In 't Jaar van emme, de, ce, ikze.....

KAMACHO.

'k Bidje, vouw

't Gedicht maer aanstonds op, 't is wonger wel verzonnen,

't is

't Is mooy'erymd, hadie.

JOCHEM.

Wel 'k heb nog niet begonnen,  
Dat was het hoofd nog maar.

KAMACHO.

Och waar je al 'an de staart.

JOCHEM.

Het Dicht dat is gemaakt puur of ge een Keuning waart.  
Je hebt 'er in van al de Goden, en Goddinnen,  
Van Keizers, Kenningen, van Harders, Harderinnen,  
Gut kereltje, gy zult staan kyken als Piet snot.

KAMACHO.

Heb jy nou al 'edaan? Is dit nou 't end en 't slot?

JOCHEM.

Wel neen, 't begin zal ik u datelyk doen hooren.

KAMACHO.

Ik word schier aërs, van al dat talmen 'an myn ooren.

JOCHEM.

Indien je kennis had van de ed'le Poëzy...

KAMACHO.

Zwyg, zwyg, 't is dubbeld gek, mal en Poejeet daar by  
Tezyn, hadie.

JOCHEM.

Neen blyf, nu zal ik aanstonds leezen.

KAMACHO.

Wel talmt dan niet te lang.

JOCHEM.

't En hoeft niet veel gepreezen;

Het pryft zig zelfs genoeg.

KAMACHO.

De duvel hael de vent.

JOCHEM.

Patientie is goet kruid.

KAMACHO.

Dat 's wel, maek maar een end.

JOCHEM leeft.

Hier kom ik by zyn ekefentie,

Die trouwen zāl het mooijste Menſie,  
 Vol wonderlyke kunſt, en ſcientie,  
 Bevalligheid, en eloquentie,  
 'k Doe u by dezen advertentie,  
 Maar geef een weinigje ſilentie,  
 Dan ſult gy hooren een inventie,  
 Van elken regel een ſententie.....

KAMACHO.

„Waer haelt de gek, dien brui quae woorden to van daen?

JOCHEM.

Dat draaft eerſt, hee!

KAMACHO.

Ja hongt noch kat ſou 't niet verſlaen.

JOCHEM leeft.

Apollo, Venus, Mars, Vulkanus,  
 Leo, Silveſter, Adrianus,  
 Jupyn, Merkurius, Sileën,  
 Haal water voor me uit Hipokreen:  
 Dan zal ik drie voet hooger ſtappen,  
 En uit een ander vaatje tappen,  
 Als eer Homerus heeft gedaan,  
 En Nazo, Maro, of Lukaan:  
 Dan zal ik van de negen Muizen,  
 Myn vaerzen fyntjes laaten pluizen.....

KAMACHO.

Ik ken dat volk niet, 'k heb er niet een van 'enood.

JOCHEM.

Wel dat 's gien wonder, want zy zyn nu al lang dood.

KAMACHO.

Hoe dood? je zegt nochtans ze moeten water haelen.

JOCHEM.

Dat 's op zyn groot Poëts, o, kond gy vreemde taelen,  
 Dan zoudt gy....

KAMACHO.

Hou maer op, ik heb 'et wel 'evat.

JOCHEM.

Hoor dan aandagtig: want dit is nog beter blad.



JOCHEM *leest.*

In de alleroudste Landkronyken,  
 Staat van geen paar dit paars gelyken;  
 Want Hector, en Andromache,  
 En Minos, met Pasiphaë,  
 Noch Echo, met haar lief Narcissus,  
 Penelope, en Vorst Uliffus.....

KAMACHO.

Hou op! hou op! myn kop wordt van dit talmen zeer.  
 Nog meerder naemen?

JOCHEM.

Ja, he, broer lief, tienmaal meer,

'k Begin nou eerst.

KAMACHO.

Maar zeg waer toe die quaeje naemen?

JOCHEM.

Dat isde sjeu van 't Dicht.

KAMACHO.

Ja wel sie daer, 'k verstaeme

Op die quae woorden niet, die moesten 'er maer uit.

JOCHEM.

Uit? uit? uit? Wel dan was myn heel Gedicht verbruid.

KAMACHO.

Wel Miester Jochem brui je altyt de goeje menschen  
 Met Bruiloftsdichten?

JOCHEM.

Ho! zo schoon als je ooit zou wenschen.

*By leest.*

Merkurius, Venus, Luna, Sol.

Mars, Jupiter, Saturn.....

KAMACHO.

Hou op men kop word dol,

Ik ken dat volk tog niet.

JOCHEM.

't Zyn zeven dwaalplaneeten.

KAMACHO.

Jou harsens lyken ook te dwaelen.



Wel te weeten.

JOHEM *leest.*

Solon, Chilo, Pittacus,

Thales, en Cleobulus,

Bias, en Periander,

Maaken net de zevenster.

KAMACHO.

Wel Miester Jochem, 't schortje zeker 'in 't verstand.

JOHEM.

De Zeven wyzen van 't vermaarde Griekenland.

Kamacho vatje 't, zeg?

KAMACHO.

Wel neen ik, by men zoolen.

JOHEM.

Wel dan van veurne of 'an.

KAMACHO.

Ik stae op hiete koolen,

'k Moet na men Bruid, ik wil hier nou niet langer staen.

JOHEM.

Hoor eerst dit Liedje, dan zal ik je laten gaan.

JOHEM *zingt.*

Hoor toe Jongmans ik zal verklaaren,

Tot lof van die hier 't zaam vergaaren,

Hoe datter nu trouwt een Jongman syn,

Al met een zoetelyk Maagdelyn.

Je meugt de Bruid ter deeg bekyken,

Men vindt geen schoonheid haars gelyken,

Ja soekter vry heel de waereld deur,

Daar isser geen een zo blank van kleur.

Ze is wit van hals, ze is wit van tanden,

Ze is wit van troni, wit van handen,

Ja soekter vry over 't heele lyf,

Het isser het allerblankste wyf,

KAMACHO.

Wel keerel, zou een aêr heur lichaam visenteeren?

JOHEM.

't Komt zo in 't rym te pas.

KAMACHO.

Ik zou dat niet begeeren.

JOHEM *zingt.*

De Bruigom is een kittig haantje,  
 Och, och, hy liet zo menig traantje,  
 Om datter het Meisje zo lang sweeg,  
 Eer hy 'er het lieve Jawoord kreeg!

Hy riep myn uil, myn lief, myn schaapje,  
 Daer is de pap, nou zeg eens, gaapje?  
 Zy riep 'er, loop heen, jou mallen bloed,  
 Jy weet 'er niet wat de kei jou doet.

KAMACHO.

Heb ik de kei? de kei? de kei? wel seldrement.

JOHEM.

't Komt zo in 't rym te pas.

KAMACHO.

'k Loof dat je simpel bent.

JOHEM *zingt.*

Toen heeft hy haar een ring gegeven,  
 En sprak myn ziel, myn troost, myn leeven,  
 Ik bender verliefd, myn smoddermuil.  
 Daar isser myn trouw, myn aapje, myn uil.

KAMACHO.

Myn aapje? en myn uil? dat zeik nooit in 't vryën.

JOHEM.

't Komt zo in 't rym te pas.

KAMACHO.

De droes 't is niet te lyën.

JOHEM *zingt.*

Toen kon de Meid niet langer swygen,  
 Haar hembje sleepte in het nygen,  
 Zy zeider nou zelje zyn myn man,

Om datjer zo aardig vryen kan.

KAMACHO.

Heur hembd dat sleepte niet; ze heit niet iens 'eneegen.

JOHEM.

't Komt zo in 't rym tepas.

KAMACHO.

Dat rym is niet ter deegen.

*Jochem zingt.*

Hy zey ik dankje lieve mensje,  
Nu had ik nog wel een klein wensje,  
Je weeter wel wat ik zeggen wil, moer,  
Myn trekkebekje, myn duifje, myn hoer.

KAMACHO.

Hoer? hoer? 't Is een pasquil, hoe durfje 't doen? zeg op!

JOHEM.

't Komt zo in 't rym tepas.

KAMACHO.

Stokslaegen op je kop.

JOHEM.

't Komt zo in 't rym tepas.

KAMACHO, *geeft Jochem slaegen.*

Daar beeft, dat 's veur je rymen,

't Komt ook in 't rym tepas.

JOHEM, *nedervallende roept.*

Help! help! Ik zal beswymen!

Och! 'k zie daar volk. Help! help!

## DARDE TOONEEL.

DON QUICHOT, SANCHE, JOHEM.

**W**ie roept daar om myn hulp?

SANCHE.

'Et zyn weer Toveners, 'k kruip liever in myn schulp:

'Et heugme nog van flus, dat dikhout zaegtme planken.

'k Mag Keuning Harfepan wel veur men leeven danken,

Hy heit ongs braef'ered.

JOHEM.

Ei my! dit is myn loon!

SANCHE.

Daer is een keerel.

DON QUICHOT, tegen Jochem.

Riept gy strak om hulp, myn zoon?

Verhaal me uw' avontuur, myn arm zal u beschermen.

JOHEM.

Och ja, ik riep op hulp.

DON QUICHOT.

\*k Moet me over u erbermen!

Wie is uw' vyand? is 't die schelmse Tovenaar,  
In schyn van Splendor?

JOHEM.

Neen.

DON QUICHOT.

In 't uiterste gevaar,

Zal ik met dezen arm den Reus zyn kop afhouden,  
Die u geweld deed.

JOHEM.

Dat je 'em maar wat af kon touwen,  
Dat ging nog zo wat heen: de kop af is te veel.

DON QUICHOT.

Zeg, is 't een Reus of niet!

JOHEM.

Wel neen het, by myn keel,  
\*k Heb nooit geen Reus gezien, want hier in deze landen  
Zyn nu geen Reuzen meer.

DON QUICHOT.

Wie dorst u dan aanranden?

Was 't dan een Ridder, of een Schildknaap?

JOHEM.

Neen, myn Heer,

Het was een Boer.

SANCHE.

Een Boer! Ja wel, ik zeg niet meer.

Wel Maetje, laet je jou van Boeren overbluffen?



Van Boeren? foei, 't is schand, daer moest je niet voor sussen.

JOHEM.

'k Hou niet van vechten : 'k ga graag heel huids na myn

SANCHE.

(bed.

Konfrater, daer 's myn hangt, ik ook, jy lykt me net.

DON QUICHOT.

Hoe heet de Boer, die u zo even heeft geslaagen?

JOHEM.

De Boer? Kamacho.

SANCHE.

Ho! jefloeft niet meer te vraegen,

Dat is die Tovenaar, die ons op knuppelfop

Tebruiloft hy 'enoot; wel langs, 'k voel nog men kop,

Men gat, men rug, men hals, men armen, en men beenen;

Die Tovenaar is jou voorzeeker ook verscheenen.

JOHEM.

Neen, 't is geen Tovenaar: ik ken hem al te wel.

SANCHE.

Ja wel een Tovenaar; bezie maer iens men vel,

Dat hy me flusjes, schoon 't me in 't allerminst niet jeukte,

Maer puur uit kortswil, al zo murf als stokvis beukte.

JOHEM.

Neen, 't is geen Tovenaar; Kamacho hiet de schelm.

SANCHE.

Kamacho met zyn muts of Alias een helm.

JOHEM.

Ja 't is de zelfde.

SANCHE.

Dat 's een Tovenaar, dat 's zeker.

JOHEM.

Is hy een Tovenaar!

SANCHE.

Ik bidje vrindje, spreek'er

Toch nou niet meer van, 't is een Tov'naer in zyn hart.

JOHEM.

Dan is 't geen wonder dat ik strak zo was verward:

Die Tovenaar geleek den Bruijom op een haartje.

SAN-

SANCHE.

Dat doen die boeven, ho, dat keunen ze...

JOCHEM.

Zeg Vaartje.

Wat hebben ze daar aan?

SANCHE.

Ze hebben 't miest 'emunt

Op ons; gien Tovenær, die onsgien quaed en gunt.

DON QUICHOT, tegen JOCHEM.

Heer Ridder, zeg my eens hoe dat we 't zullen maaken.

Zyn hier omtrent ook drie van de allerbeste Draaken,

Om met een snelligheid te vliegen door de lucht?

SANCHE.

Op Draaken ryen? neen, ik hou niet van zo'n klucht;

Ik quam myn wyf wel t'uis in hondert duizend stukken;

Eik op een Ezel, dat is veilig, dat zou lukken.

DON QUICHOT.

Ik wil op Draaken, en Serpenten ryden, swyg,

Ik zal my wreeken op dien Tov'naar.

SANCHE

Ja waer kryg,

En zoek ik nou zo gauw die Draaken, en Sarpenten?

DON QUICHOT.

Wel waar kreegse Amadis van Gaulen? Rui van Trenten,

De Ridder van het Schaap, de Ridder Palmeryn,

Reinoud van Montelbaan, Oerfon en Valentyn,

En duizend Ridders; zeg?

SANCHE.

Wel dat kan ik niet raeden.

DON QUICHOT.

Dan moet gy boeken van de ridderschap doorblaaden:

Daar vindt men 't zonneklaar. De Ridder van het Lam,

Reed eens in eengewest, daar hy in 't kort vernam

Een' ouden Gryzaard, in de groente, by de zoomen

Der vlietende rivier, wier ziv're waterstroomen

Besproeiden met haar vogt het omgelegen veld;

De gryzaard was verblydt, en sprak: zyt welkom held,

Ik

Ik heb u hier verwagt met ſmart veel honderd jaaren,  
 Om dezen avontuur voor uwen arm te ſpaaren.  
 Zy traden in een Boot; doch zonder riem of roer.  
 De Boot die ſneller als een ſchim, van d'oever voer,  
 Was in een uur met hen al digt by Tartaryen,  
 Daar barſten ze op een' klip, onmog'lyk te vermyën,  
 En zonken in de zee tot onder op den grond,  
 Alwaar een ſchoon Kasteel van diamanten ſtond,  
 De Gryſaard ſprak, wel aan, rep nu uw' dapp're handen,  
 Beſtorm dit hoog Kasteel, en wild den Reus aanranden  
 Die door de tovery een Jonkvrouw heeft geroofd.  
 In 't kort, hy heeft den Reus terſtond den kop gekloofd;  
 De Jonkvrouw weër verloſt, gebragt in haare wooning  
 In 't ryk van Kalikoet; daar was haar' vader Koning;  
 Dewelke uit dankbaarheid, om zulk een grooten trouw,  
 De Maagd den Ridder ſchonk tot Bruid, en echte Vrouw.

SANCHE.

Een ſchoonder avontuur, 't moet nou een ſlegte tyd zyn,  
 Dat ons dat niet gebeurt, of zou men 't hagje quyt zyn?

JOCHEM.

Myn Heer heeft groot verſtand na 'k merk van Poëzy?

SANCHE.

Men Heer? ja op een prik zyn metten en gety.

DON QUICHOT.

Ja de eed'le Poëzy is waardig te beminnen, (nen,  
 Ze leidt den geest om hoog, brengt ſpeelend wysheid bin-  
 Ze is 't vuur der Reën, een bron die heilzaam water geeft,  
 Die uit natuur alleen haar' zuiv'ren oorspronk heeft,  
 Die opgepronkt door kunſt, den zinnen weet te ſtreelen,  
 En kan den vorſten raad, al ſpeelend', mede deelen.

SANCHE.

Is dan't Pouweeſchap, meer as't Gouverneurſchap? maek  
 Me dan Pouweet, wie weet hoe hoog ik dan wel raek!

JOCHEM, tegen Donquichot.

Gy ſchynt een Mars in moed, een Cicero in 't ſpreken,  
 Een Kato in verſtand.



SANCHE, *tegen Jochem.*

Ik bidje, laet dat steeken :

Hy's gien ciroop, noch ook geen kat-oor, Beste maet;  
 Neen,neen, byloo,men Heer, hy staet daer, daer hy staet,  
 Hy zou zen kaes en brood, van niemand laeten vreeten,  
 Praet wat je wilt, hy zel 'er altyd meê van weeten.  
 'k Wed as je, 'k zeg niet meer... Nou dat 's tot daer en toe,  
 De kalven balken al zo makk'lyk as de koe;  
 Ik moet je lui hier iens een sprookje van vertellen.

DON QUICHOT.

Is't hier nu tyd om van je sprookjes te staan lellen?

Gaa, zoek de Draaken op.

SANCHE.

Ik ben hier niet bekend :

Zeg ons iens Langsje, 'k loof dat jy hier Burger bent?  
 Weunt hier een Man in 't Dorp die Draaken wil verhuu-  
 Wat geeftmen in een dag! (ren?)

JOCHEM.

Wel dat zyn wongd're kuuren,  
 Dat is een raare vraag, 't lykt zeker wel van 't mal.

SANCHE.

Neen 'k mien 'et, houd men hier gien draeckjes op 'et stal?  
 Men Heer zou as een schim mit ons de lucht deur vliegen;  
 Eihael een Draek drie vier, ei zeker zonder liegen.

DON QUICHOT, *tegen Jochem.*

Heer Ridder, in der daad ik was u zeer verplicht,  
 Als 't u beliefde dat. ....

*Kamacho Jochem ziende loopt weg.*

## VIERDE TOONEEL.

DON QUICHOT, SANCHE, KAMACHO.

DON QUICHOT, *tegen Sanche.*

HOe, schemert my 't gezicht?

SANCHE.

Wel neen, dag hofstêe, zie je 'em ginder dan niet loopen?  
 'k



## DON QUICHOT,

'k Loofdat hy Draeken zel gaan huuren, of gaan koopen.  
Maer al gezien, waerom 't Poetje liep, men Heer.  
Pas op de veter, 'k zel terwyl zo wat van veer  
Kourasie roepen.

SANCHE, *klimt op een' boom.*

KAMACHO.

„ Wel, wieheit zen leeeve daegen,  
„ De Bruid is op een hongt, terwyl ik me liet plaegen,  
„ Van die verbruide gek, die Raezende Poejeet,  
„ Mit dat verzoord gedicht; daer 's niemand niet die weet  
„ Waer dat de Bruid. . . .

DON QUICHOT, *trekt zyn sabel.*

Staa vast; ô hoofd der Toveenaaren.

SANCHE, *uyt een boom.*

Koerastie, nou, myn Heer!

KAMACHO.

Och, wilje wat bedaeren!

SANCHE.

Nou is hy in de knip, want zingt de schelm nou fyn!

DON QUICHOT.

Staa Schelm!

KAMACHO, *knielende.*

Och! Riddertje, wild my genadig zyn!

DON QUICHOT.

Verrader!

KAMACHO.

Och! och! och!

SANCHE.

Slae dood maer.

KAMACHO.

Laet me leeven!

SANCHE.

't Is maer een Toveenaar, daer is niet aen bedreeven.

DON QUICHOT.

Staa vast!

KAMACHO.

Och! och!

SANCHE

SANCHE.

Men Heer, slae eieren in de pan,  
Daer kommen metter tyd maer quaeje kuikens van.

KAMACHO.

Genae! genae!

DON QUICHOT.

Wel aan, zo ik u liet passeeren,  
Zoudt gy me wel voldoen in 't geen ik zou begeeren?

KAMACHO.

Ja graeg, men Heer.

DON QUICHOT.

Dan zult ge u na Tobozo spoên:  
Gy hebt met vliegen maar een uur of twee van doen.

KAMACHO

Heel nae Tobozo, sjeur, dat is wel veertien uren;  
Je miend twee daegen.

DON QUICHOT.

Neen, dat kan zo lang niet duuren  
Met vliegen; Tovernaars doen gaauw zo 'n kleine weg.

KAMACHO.

Ik bingien Tovernaer, geloofme dat 'k 'et zeg!

Ik ken niet vliegen!

SANCHE.

Kyk, hoe kan die fiel hem houwen;  
Slae dood, men Heer, slae dood, hy mogt ons weer wat

DON QUICHOT. (brouwen.

Vlieg, vlieg, en kom weêrom; of 'k sweer u by de goên,  
Dat gy zult sterven; ja al waart ge by den troon

Van Pluto, 'k zal u daar opzoeken en vernielen:

Deez arm verbreekt de magt van Tovernaars, en fielen.

Vlieg, zeg ik.

KAMACHO.

In één uur ken dat onmooglyk zyn,  
't Is veertien uren veer.

SANCHE.

Ik voel nog van de pyn.  
Slae dood, myn Heer, slae dood.

DON

**DON QUICHOT,**  
 DON QUICHOT, *met een verwoedheid.*

Wel aan!

KAMACHO.

Ik zel dan vliegen!

Ik zel dan vliegen!

DON QUICHOT.

Schelm, gy moest ons niet bedriegen.

Ik zou u. . .

KAMACHO.

'k Vliegterstond, hadie.

DON QUICHOT.

Hem! kaerel, hem!

Waar loopt ge heene?

KAMACHO.

„Och! och! wat bin ik in de klem.

DON QUICHOT.

Waar wilt ge heene?

KAMACHO.

Nae Tobozo.

DON QUICHOT.

Wat voor parten,

Wat zoudt ge'er doen?

SANCHE.

Wel, om een witte mit een swarten;  
 Niet anders als zyn gat te veegen 'an de poort.

KAMACHO.

'k Zet al doen wat je wilt, Sinjeur, wees niet verstoort.

DON QUICHOT.

Gy zult Dulcinea eerbiediglyk begroeten,  
 En kussen, als een slaaf, demoedig haare voeten,  
 En zeggen: schoonste vrouw, ik ben in 't open veld  
 Verwonnen, door den arm van uw' bedroefden held,  
 Die 't naare woud vervult, met zyn verliefde klagten:  
 Om dat gy hem gestaag verbant uit uw' gedachten.  
 Zeg dat haar Ridder van de Droevige figuur,  
 Met groote smart verlangt na dat gelukkig uur,  
 Wanneer hy in 't Paleis haar schoonheid zal aanschouwen.

SAN-



SANCHE.  
Envraag'er wanneer dat zet'zaemen zullen trouwen?

DON QUICHOT.

Zwyg rekel.

SANCHE.

Mondje toe, je hebt al weer verbeurd.

DON QUICHOT.

Verhaal haar, hoe gy ziet dat haaren Ridder treurt;  
Bid dat het haar believe een lettertje te zenden;  
Tot balsam voor myn quaal, en troost in myne elenden.  
Wel aan, vlieg nu maar op; 'k verwagt van u terflond  
Een heilzame artseny voor myne minnewond.

SANCHE.

Zeg Tovenærtje, heb je zulken malle mori,  
Om dat te onthouwen? 't is begut een hiele stori,  
Ei, zeg je les eens op.

DON QUICHOT.

Zeg hebt ge my verstaan?

KAMACHO.

Ja, 'k moet in één uur tyds heel nae Tobozo gaen,  
Om 'an de voeten van.... van... van een' slaaf te leggen;  
En daer moet ik dan van een zek'ren balsam zeggen;  
En van een droevige figuur of zulken brui;  
En dan hoe dat ik ben verwonnen van je lui.

SANCHE.

Dat is een kaerel van mall'mori; wie zou 't denken?  
Maer apprepo; de helft van al wat ze 'an jou schenken,  
Behalven slaegen?

KAMACHO.

Ja.

## V Y F D E T O O N E E L.

KAMACHO, *alleen.*

**D**ie Ridder lykt wel mal;  
De Knecht niet minder; 't is een wongerlyk geval;

D

Ik

Ik was een Tovenaar ! ik zocht heur te bedriegen,  
 En moest in een uur tyds heel naer Tobozo vliegen !  
 't Is volk uit 't dolhuis die misfchien zyn los 'eraekt.  
 't Is wonger dat 't Geregt hier van gien werk en maekt.  
 Toen zy mede eerste rais ontinoetten, leek 't wel fcheeren.  
 Daar komt Bazilius. Wel wat of hem mag deeren ?  
 Hy ziet geftradig om.

## ZESDE TOONEEL.

BAZILIUS, KAMACHO.

BAZILIUS.

**K**Amacho zyt gy daar ?

KAMACHO.

't Is goed dat wy in 't end eens raaken by malka ér,  
 Heb jy myn Bruid hier flus niet in het Bosch gefproken ?

BAZILIUS.

Hoezo, Kamacho ?

KAMACHO.

Zeg waar heb je ze gestooken ?

BAZILIUS.

Ik heb uw Bruid van daag op deeze plaats gezien,  
 En de eer gehad van haar geluk en heil te bién;  
 Verblyd om dat zy zig met een van myne Vrinden,  
 Daar ik u onder tel, door 't Huwlyk zal verbinden.

KAMACHO.

O! Jonker 'k vrees jy bent maar op een ergjen uit,  
 Ik heb gien zin in al dat wand'len van de Bruid.  
 't Is geen fatfoen.

BAZILIUS.

Dat moet gy aan haar zelf verklaaren,  
 En vinden middel om haar beter te bewaaren.  
 Gy hebt geen reden om van my jaloers te zyn, (fchyn.  
 Gy Trouwt van Daag met haar; dies heeft die zaak geen

KAMACHO.

Wat zei ze teugen jou? ei wil het me vertellen.

BAZILIUS.

Ik zal 't daar nu wel doen, wil my niet langer quellen.

KAMACHO.

Gy komt te Bruiloft?

BAZILIUS.

wis.

KAMACHO.

Hadde, 'k ben dan te vreên.

## ZEVENDE TOONEEL.

BAZILIUS, *alleen.*

O Hemel wat geluk, hy laat my hier alleen!  
 Nu zie ik haalt een end van zorgen en verlangen;  
 'k Zal nu Quiteria myn twede ziel ontfangen!  
 Kamachoos Rykdom geeft myn hart nu geen meer pyn,  
 Hy zal geen hinderpaal van myne Liefde zyn.  
 En gy vermaaklyk Bosch en groente nooit volpreezen,  
 Indien gy kennis droegt gy zoudt getuigen weezen,  
 Van al de vreugde daar myn hart mede is vervult,  
 Gy zoudt getuigen hoe de Liefde door geduld  
 Kan zegepraalen, en de fierste Maagd verwinnen,  
 En doen, de dwing'landy ten spyt, de Deugd beminnen.  
 En... maar, daar koomt myn Lief zo vol bekoorlykheid.

## ACHSTE TOONEEL.

BAZILIUS, QUITERIA.

BAZILIUS.

Hoe dus Quiteria! hoe ziet gy dus beschreid!  
 't Is alles nu gereed; derhalve laat ons vlieden.

QUITERIA.

Neen laat ons blyven.



BAZILIUS.

Wees getrooft; wyl 't moet gefchieden.

QUITERIA.

Ach Lief, die vlucht, die vlucht, fpelt niet als ongeval,  
Ik ftaa geheel bedceft, ik weet niet wat ik zal  
Of moet beginnen, ach!

BAZILIUS.

Geen zuchten, noch geen traanen,  
Zyn magtig ons den weg tot onze ruft te baanen:  
Onnutte zorgen, zyn geen midd'len om te ontvliên  
Dat uiterfte gevaar, 't geen wy voor oogen zien.  
Wy hebben weinig tyd; ik bid wil u verkloeken.

QUITERIA.

Hoe zoud' myn Vader dees ligtvaardigheid vervloeken?  
My dunkt hy klaagt alreets, helaas, myn eenig kind,  
Zo eerbaar opgevoed, zo teer van my bemind,  
Heeft teffens eer en tucht, en deugd, geheel verlaaten.  
Hoe zou de gryze Man, die my zo mint, my haaten;  
En fteets aanmerken als een fchandvlek van 't geflacht.

BAZILIUS.

Uw Vader neemt op ftam, noch afkomst, zelfs geen acht:  
Vermits hy my beloofd, en dierbaar heeft gezwooren,  
Dat hy geen Bruigom had voor u, als my, verkooren,  
Hy heeft Kamacho nu in myne plaats gefield,  
Niet anders als uit zucht tot dat vervloekte geld;  
Op myn gedrag, of ftam, weet hy het minft te zeggen;  
Bemerk, en oordeel dan, hoe onze zaaken leggen,  
Gyzyt onfchuldig, hy alleen, hy heeft de fchuld;  
Is hy in 't eerft verftoort, de tyd geev' hem geduld.

QUITERIA.

(fen

Zyn fchuld en kan myn fchande in 't allerminfte afwaf-

BAZILIUS.

(fen.

Kom, vluchten wy, myn Lief! 't is tyd, eer ze ons verraf-

QUITERIA.

De min raadt dat ik vlucht, en de eer raadt dat ik blyf.

B L Y S P E L.  
N E G E N D E T O O N E E L.

53

BAZILIUS, QUITERIA.

LEONTIUS, PASTOOR, *beluisteren hen  
ter zyde.*

BAZILIUS

Beminnelyke Vrouw, helaas! wat blyft gy styf  
In't opzet voor uwe eer, bedenk, bedenk u nader;  
Is dan uw' Minnaar, u niet meerder als uw' Vader  
Zo gy hem waarlyk mint? 't verbond van man, en vrouw,  
Eifcht dat men de oud'ren moet....

QUITERIA.

Ik voel myn hart vol rouw,  
De fchaamte heeft reeds myn genegenheid verwonnen.  
Neen, myn Bazilius, hier diende iets meer verzonnen:  
Het vluchten quetft myn eer, ik kies veel eer den dood.

BAZILIUS

Die eer! die eer! ftelt ons voor veel gevaaren bloot.  
Vaar wel dan Schoone! wyl gy de eer ftelt boven't minnen.

QUITERIA.

Ach! myn Bazilius, ach! wat wilt gy beginnen?

BAZILIUS.

Myn dagen korten, met myn rampen en verdriet.

QUITERIA.

Neen, neen, myn waarde Vrind, indien gy my verliet,  
Moest ik van daag in dat gehaate Huw'lyk treden.  
'k Verlaat dan door de nood de kinderpligt, te vreedem,  
Om u te volgen, daar de Hemel ons geleidt.

*Leontius ftuit Bazilius en Quiteria,  
die weg willen gaan.*

LEONTIUS.

Ontaarde Dochter, die de fchaamte en eerbaarheid,  
Uw' Vader, en geflacht, al teffens wilt ontvluchten.

Zyn dit uw' deugden? zeg, zyn dit die schoone vruchten,  
Die ik verwagtte, van een Dochter, opgevoed  
Door zulk een Moeder, die zoo deugdzaam van gemoed,  
Als wys en eerbaar was? ach! kan het mog'lyk weezen!  
Maar't is uw schuld niet, neen, 'k had van u niet te vreezen;  
Bazilius alleen, is de oorzaak van dat stuk.

Verleider van myn Kind, ó oorzaak van myn' druk;  
Zeg, zeg, wat porde u aan, die misdaad te beginnen?

BAZILIUS.

De zuiv're minnedrift, is meester van myn zinnen.

LEONTIUS.

Hoe, uwe min, myn Heer? uw min komt veel te laat,  
Zy is een anders Bruid. ó nooit gehoorde daad!  
Dees linker wil een Bruid van haaren Bruigom rooven.  
Neen, kaalen Edelman, vertrek, gy wordt verschooven.

BAZILIUS.

Hoe sart gy my myn Heer? neem't my niet qualyk af,  
Al loopt myn moed wat hoog: gy handelt my zo straf,  
Dat ik gedwongen ben, uw valsheid aan te wyzen;  
Zo groot een valsheid, dat elkeen u zal mispryzen,  
'k Zeg dan het is myn Bruid, die gy my nu ontroof: :  
Gy weet dat gy my zelfs uw Dochter hebt beloofd,  
Ik heb gelegenheid door u alleen gekreegen,  
Om haar te dienen; en gy scheent my zoo genegen,  
Dat gy geen ogenblik kond' rusten zonder my,  
Nu neemt gy, 't geen ge eerst gaaft; is dit geen schelmery?

LEONTIUS.

Gy waart uit reizen, 'k dagt dat gy nooit weer zoudt keeren

BAZILIUS.

Die uitvlucht is te kaal; dat kon myn zaak niet deeren,  
Waart gy een Man van woord; 't was voor een korten tyd,  
Maar hier in toont gy klaar van welken aard gy zyt.  
Het was voor my in 't eerst onmog'lyk te bedenken, (ken  
Wa rom ge uw eenig Kind dat waardig pand zoudt schen-  
Aan zulk een lompen bloed, Kamacho, die niets weet  
Als van zyn boere werk, daar hy zyn' tyd meê flect.  
Maar toen ik hoorde van zyn aangeërfde schatten.



Kon ik de reden heel gemakkelyk bevatten :

't Is u 't om geld te doen , het goud heeft u verblind :

Daarom verraadt gy my , u zelven , en uw Kind .

Waart gy haar Vader niet , en grys , en oud van daagen ,

'k Zou , met het punt van myn rapier , u reden vraagen

Van zulk een grooten hoon .

LEONTIUS .

Myn Heer , het is my leet ,

't Beken ik had heel graag myn Kind aan u besteed ,

Maar 'k zag 't wat dieper in , liet ik haar met u trouwen ,

Ik wist geen middel om u beiden te onderhouden .

BAZILIUS .

Een Man van dapperheid , geleerdheid , en vernuft ,

Vindt middelen genoeg , terwyl een bloodaard suft ,

En een onweetende geen raad vindt voor zyn plaagen ;

Een moedelooze kan geen ongeluk verdraagen ,

Het geen een moedige braaf onder de oogen ziet .

LEONTIUS .

De moed ontbloot van geld , agt al de waereld niet .

BAZILIUS .

De moed , en deugd , zyn steeds geagt by alle wyzen .

LEONTIUS

(zen

Het geld maakt gekken wys , die geld heeft , hoort men pry-

BAZILIUS .

Een wys , en dapper Man , zal leeven na zyn' dood .

LEONTIUS

Dat geeft zyn Huisgezin wel eer , maar zelden brood .

BAZILIUS .

De wysheid stelt geen roem in geld , maar veel te wecten .

LEONTIUS .

De wetenschap is goed , indien me 'er van kan eeten .

BAZILIUS .

Ik vrees nooit voor gebrek , ik voeg my naar myn' staat .

LEONTIUS .

Dat 's voor u zelven goed , maar voor myn Dochter quaad .

BAZILIUS .

Indien Kamacho eens zyn schatten moest verliezen ,

Wat wetenschap zou hy tot onderhoud verkiezen  
Voor haar en 't Huisgezin? hy moest weer aan den ploeg.

LEONTIUS.

't Kan niet geschieden, hy heeft geld en goed genoeg.

BAZILIUS.

Het oorlog, het bedrog, en duizend ongelukken,  
Zyn magtig hem zyn geld (hoe hoog gy't agt) te ontrukken

LEONTIUS.

Pleit voor de wetenschap, die gy zo zeer bemint;  
Myn Kind word u ontzeid, de rykdom overwint.

BAZILIUS.

Zo is hier dan voor my geen gunst van u te hoopen?

PASTOOR.

Bazilius, de zaak is nu te veer verlopen.

BAZILIUS.

Wat bitter vonnis, hoor ik, laas! uit uwen mond!

PASTOOR.

't Is alles nu gereed gemaakt, tot 't Echtverbond;  
Maar stel uw hart geruft, hoop op des Hemels zegen,  
Gy zult gelukkig zyn, en kunt door and're wegen;  
Als door dit huwelyk, eerlang tot eenen staat  
Geraaken, die deez trouw in glans te boven gaat.

BAZILIUS.

Leontius, gy zult uwe eeden dan verbreeken?

Ach! waar is grooter smaad, en ontrouw, ooit gebleeken!

Vaar wel dan, waarde lief!

QUITERIA.

Ach! myn Bazilius!

BAZILIUS.

Vaar wel voor eeuwig, met deez allerlaatste kus.

## TIENDE TOONEEL.

LEONTIUS, QUITERIA, PASTOOR.

LEONTIUS.

O Wrev'le Dochter zocht gy ons aldus te ontkomen?  
En waant gy, zo dit van Kamacho werd vernomen,

Dat

Dat hy u evenwel zal minnen? denk dat niet.

PASTOOR.

Myn Heer, ik bid vergeef haar 't geen hier is geschied.

LEONTIUS.

'k Staa in beraad of ik haar wil in 't Klooster zenden.

QUITERIA.

't Gevalt my, 'k zal aldaar 't rampzalig leeven enden:  
Want nu Bazilius voor altoos van my scheidt,  
Bekoort my niemant meer. 'k Heb u vergeefs misleid,  
Vergeefs voor u geveinsd Kamacho te beminnen;  
't Zeg nu dat ik hem haat. Wel aan wil maar beginnen,  
Met uwe strafheid, volg uw al te wrev'len moed.  
Gedenk niet meer dat ik uw Kind ben noch uw bloed,  
Het Klooster kan my nu het allerbest behaagen,  
Alwaar ik tot myn dood vry zuchten mag, en klaagen.

LEONTIUS.

Hou op van schreiën: want ik meen het niet myn Kind,  
Gy hebt een Vader die u op het teerst bemint,  
Ik zie myn mislag wel.

QUITERIA.

Ach Vader! wil dan maaken  
Dat ik uit handen van Kamacho mag geraaken.

LEONTIUS.

Ik bid u veins myn Kind; hy koomt daar ginder aan.

QUITERIA.

„O Hemel wil my van dien Bruidegom ontslaan!

E L F D E T O O N E E L.

KAMACHO, LEONTIUS, PASTOOR, QUITERIA.

KAMACHO.

WEL suikerdoosje, wel myn flokkertje, gans wongden!  
Wet heb ik jou 'ezogt, eer ik jou heb 'evongden.  
Hoe binje zo bedroefd, myn zoete lieve Maaid?  
Och, myn kokkinje baerd! ik bidje, zeper, graait  
Tog nou niet meer, maar laet ongs liever iensjes dangsen.



Gut Schoonvaer, dat je 't wift, ik heb zo veel te schrangfen,  
 Al hadje nou genooit, 'et leger van Dikdalf  
 Mit al zyn soljers, 'k wedze vraeten 't nog niet half,  
 Dat ik 'eried heb.

LEONTIUS.

Ja, ik wil u wel gelooven.

KAMACHO.

Gut Schoonvaer, hadje maeriens an de veest 'efnooven;  
 't Gebraed is ondieft murf, 'et smelt puur in je mongt.  
 Kom gaenwe, proefiens van myn starken ouwen hongd.

*Einde van 't tweede Bedryf.*

DERDE BEDRYF.  
EERSTE TOONEEL.

SANCHE, *alleen.*

IK heb daer dat ik swiet geloopt, om die draeken,  
En nog niet op'edaen. Hoe zel ik 'er'anracken?  
De boeren vraegen me, waratjes, of ik 't mien;  
Ze hebben nooit gien draek in 't hiele dorp'ezien;  
Maer 't is dat malle volk ook nog al toe te geeven,  
Ze zyn niet wyzer. Ik wil langer zo niet leeven  
Zo'n honger lyên, en waer dat men gaet, of staet,  
't Is zo vol Tovenuers, en Reuzen, puur as zaed,  
Dat ik myn gat niet voor 'er slagen weet te bergen,  
Daar 's de Indiaanse Prins! die Tov'naer komt my tergen!

TWEDE TOONEEL.

VETLASOEFPE, SANCHE.

HA! Monsieur, praatje wat? Je fais vôt Serviteur.

SANCHE.

„'k Loof vast die keereel speelt nou voor Ambrassadeur  
„Van al de Tovenuers!

VETLASOEFPE.

Pardonne moy, mon'eere.

Zou jou wel inklineer, pour moy, de spit te keere?

SANCHE.

„Och! och! die Tov'naer, wil me steeken'an een spit!

VETLASOEFPE.

Ze zel de kelt'eb, en daar by kernaklyk zit.

SANCHE.

Ja, 't is heel makk'lyk, aen een braedspit gaer te braeden.

VETLASOEFPE.

Nou, wil ze't doen, of niet?

SANCHE.

Ik vind'et niet geraeden.

VET-

## DON QUICHOT,

VETLASOEPE.

Ze wil niet bid , en keefjou nok de kelte toe.

Ze ken wel and're kryk.

SANCHE.

Voor geld te braeden, hoe,

Wie pikken zou dat doen !

VETLASOEPE.

Ha, monfieur Vetlasoepe,

Die kryk de boere jong, met kompagnie en troepe,

Zo veul 'um maar wil heb.

SANCHE.

Hoe, omaen 't spit te braên ?

VETLASOEPE, *hem by de mouw vattende.*

Oui Monfieur, allons.

SANCHE.

Neen, neen, dat zel niet gaen.

VETLASOEPE.

Ze zel je buik nok fol met hoendre stop, en snippen.

SANCHE.

„Wat raed, och laecie ! om dien Tovenauer te ontslippen?

„Hy wil me aen 't spit braên, en myn buik mit hoendery leis

„En snippen stoppen, en dan vreet hy me ook wel reis.

VETLASOEPE.

Ze zel een kuld verdienen, aan 't spit, mon kammerade :

Ho ! daar kom jou mon Heer.

## DERDE TOONEEL.

DON QUICHOT, SANCHE, VETLASOEPE.

SANCHE.

't **I**S goed, dat jou genade

Hier juist op 't mat komt.

DON QUICHOT.

Is hier dan al weer verfchil ?

SAN-



SANCHE.

Niet anders, als dat hy me aen 't braedspit steeken wil,  
 En vreeten me dan op. Een kompeny van Boeren,  
 Daar kookt hy huspot van (hy weetze raer te loeren)  
 En boere jongens 'an het spit gebracn, heel gaer;  
 Is klokspys voor 'em.

DON QUICHOT.

Ho! dan is 'teen Tovenaar.

Spreek op! wie zyt gy, hé?

VETLASOEPE.

Ze is Monsieur Vetlasoepe

Unkokke fan Frankryk, ze kommandeer de troepe  
 Fan koks, en kraule. Ha! ze kan zo skoon lardeer,  
 Ze 'eb selver pour la Roy, de fleis kefrikasseer,  
 Ze 'eb overal 'kereis, 'keweest in Allemagne;  
 En Flandre, en Hollandois, en Angleterre, en Spangne.

SANCHE.

Ken jy die parlevink wel half verstaen? ik niet.

DON QUICHOT.

Het is een franffe Kok.

VETLASOEPE.

'Um heb ze wel kehiet.

DON QUICHOT,

(steeken?)

Maar vrind, waarom wilt gy myn Knecht aan 't braadspit

VETLASOEPE.

'Um aan de spitte steek? ha! ha... ze kan niet spreekē,  
 Zo moetze lak, Ha! ha, pardonne moy, monsieur,  
 Jy niete kan verstaen, ze skier de reus 'le skeur,  
 Zo moetze lak, ha! ha!

SANCHE.

Welkeerel, hoezel't weezen?

Dat lachen, zel myn Heer jou gaauw eens van geneezen.

VETLASOEPE

Die mallen duv'le.

SANCHE.

Dat 's je moerszeun.

Is 't jou knekt?

Monsieur, exkuzemoy.

SANCHE.

Die Tovenauer die gekkt

Met ons, myn Heer.

Welaan, verrader, gy zult sterven!

*Donquichot trekt aan zyn degen, maar kan hem niet los krygen. Vetlasoepe stelt zig in postuur, met een schuimspaan, terwyl Sanche van verbaastheid op eenen boom klimt.*

VETLASOEPE.

Allons, que diantre, ik zel 'um maalen tot koncerve,  
En là moutarde.

SANCHE, roept uit den boom.

't Zakerazie nou, men Heer!

DON QUICHOT.

Ach! myn Dulcinea, myn schoone! voor uwe eer  
Braveer ik 't grootst gevaar! wil mynen arm bestieren.

SANCHE

Kerazie, nou, men Heer.

DON QUICHOT.

Wat letje zo te tieren?

Welaan, gy Tovenaar, verwagt uw leevens end.

VETLASOEPE.

Monsieur, pourquoy ben jy op 'um zo malkontent?

DON QUICHOT.

Maar Sanche, hoor eens hier, daer schiet my iets te binnen.

SANCHE.

Wat 's dat myn Heer?

DON QUICHOT,

Ik durf dien stryd niet wel beginnen,

Klim af, gy moet het doen.

SANCHE,

'k Wed ik 't wel laeten zel.

DON QUICHOT.

Het is geen Ridder. 'k mag.....

SANCHE.

Die keere! ziet te fel!

DON QUICHOT.

Kouragie, Sanche.

SANCHE.

Och! och! ik voel men beenen trillen!

DON QUICHOT.

Klim af maar, Sanche.

SANCHE.

Neen, hy zou me leevend villen!

VETLASOEPE.

„Hum ken die gekken wel, 'um 'ebze meer kezien.  
Komaan, ensemble vous, al waarje met jou tien,  
Zezel jou kap, ma foi, en piece, en marmulade.

DON QUICHOT.

'tZa, Sanche, vecht.

SANCHE.

Neen, neen, 'k laet dat 'an jou Genade.

Jy zeld dat varken vry wat beter waffchen; neen,  
Jy bint een Ridder, 't past me niet, vecht maer alleen.

VETLASOEPE.

Allous, ze kryk nou lust om wat me jou te fekte.  
Ze is ook un Riddre.....

## VIERDE TOONEEL.

*eenige Koks met pollepels.*

BAZILIUS, VALASKO, DON QUICHOT,

SANCHE, VETLASOEPE.

VETLASOEPE.

Ha, je komt van pas mon Knekte.

Allous! tourne messieurs! tué! tué! 'tza avancé!

DON QUICHOT, *wordt van de Koks te zamen bevochten met pallepels.*



DON QUICHOT,  
BAZILIUS.

Hou op! hou op!

VETLASOEPE.

Messieurs, maak battaillion quarré!

Reks om!

BAZILIUS.

Hou op!

VETLASOEPE

Val 'an! val 'an! korps de bataille.

Victorie! ha victoire!

DON QUICHOT, *neervallende.*

ô Tov'naars, o kanaille!

VYFDE TOONEEL.

BAZILIUS, VALASKO, DON QUICHOT, SANCHE,  
SANCHE.

**D**at was een veldslag. Och, wat raed, wat raed, myn lyf!

BAZILIUS.

Hoe Sanche, hebje een wond?

SANCHE.

Eén wond? ja, meer als vyf,

Ik bin wel ruim half dood! hael al de farezynen,

Van 't hiele dorp, ik ly een pyn van alle pynen!

BAZILIUS.

Waar zyt ge dan gequetst!

SANCHE.

Och! och! ik weet 't niet,

'k Loof 'an men linkerbil, och! was het nooit 'eschied,

Och! droevig ongeval!

DON QUICHOT.

Hoe kan dat mooglyk weezen,

Gy zat daar in den boom te trillen, en te vreezen,

Gy waart niet in 't gevecht.

SANCHE.

Dat weet ik wel, maer ik

Bin tot der dood gequetst, alleenig van de schrik.

DON

DON QUICHOT.

Swyg Sanche; 'k heb de walg van al uw zottigheden.

BAZILIUS.

Hoe droevig dat ik ben 'k vermaak me in zyne reden.

DON QUICHOT.

Een weinig zotteklap vermaakt zomtyds den geest;

Maar veel is walglyk.

SANCHE.

'k Heb hier lang 'enoeg 'eweest,

In dit betoverd bosch.

BAZILIUS.

Kom, laat ons dan vertrekken,

Wy zullen 't uis terstond de tafel laten dekken.

SANCHE.

Wel Keuning harsipan, dat's een gezegend woord,

De schafklok luidt al in men darmen, gaenwe voort.

BAZILIUS.

Heer ridder Donquichot, 'k denk dat gy ligt zult merken,

Hoe dat de Tvenaars nu zoeken uit te werken,

Met all' hun konsten, dat ik nooit myn tweede ziel,

Myn lief Quiteria verkryg: zo 't u beviel,

Zoude ik verzoeken, dat uw' dapp' ren arm mogt styven,

Een zek're minnelist, die ik hier zal bedryven.

DON QUICHOT.

Zyn majesteit gebiede, ik volg uw hoog bevel,

Al moell ik stormen op het voorburg van de hel.

SANCHE.

Wel holla! hé, men Heer, dat zou gevaerlyk weezen;

Kreeg jy een koegel in je gat, wie zou 't geneezen?

Daar had Dulcinea dan eerst wat kostlyks aen.

DON QUICHOT.

Swyg Sanche.

BAZILIUS.

Ridder, gy behoeft niet ver teg aan,

Ik heb uw dapperheid op deze plaats van noode,

DON QUICHOT.

O Sire, hadden flus die Tov'naars, door een' snoode

En schelmse tovery, myn swaerd niet vast gemaakt,

Zo had 'er zekerlyk, niet één van weggeraakt,  
Ik had hen met myn fwaerd.....

BAZILIUS.

Vernieuw niet 't geen we weeten.

SANCHE.

Je blyft hier praeten, denk je lui wel iens om eeten?

ZESDE TOONEEL.

KAMACHO, BAZILIUS, DON QUICHOT,  
VALASKO, SANCHE.

BAZILIUS

Daar ginder komt een man die vol gedachten is,  
Het is de Bruidegom Kamacho, naar ik gis.

SANCHE.

Daar komt de Tovenaar, ja zeker, zonder liegen,  
Die Kaerel heit verftand om deur de lucht te vliegen.

DON QUICHOT.

Dat kan door zulk een volk in korten tyd gefchiên,

SANCHE.

Je Dulcinea zent een minnebrief miffchien.

Ik kent wel zien myn Heer de Kaerel heit 'evloogen  
Want hy lykt moe te zyn, hy heit je niet bedroogen.

KAMACHO.

Daer is de Ridder, mit Bazilius.....

DON QUICHOT.

Staa vast.

KAMACHO.

Och! och!

BAZILIUS.

Hou Ridder! wagt, tot ik het u belaft,  
Dit is geen vyand, maar een van myn beste vrinden.

KAMACHO.

„Die ridder ziet, of hy me leevend wou verflinden.

DON QUICHOT, tegen KAMACHO.

Zyt gy de Tov'naar niet die voor my vliegen zou?  
Naar myn Dulcinea? ja, zekerlyk, 'k vertrouw  
Dat gy.....



BAZILIUS.

Hy is het niet, myn Heer, gy zyt bedrogen.

KAMACHO.

Och! neen, ik ben het niet.

SANCHE.

Dan heb ik drek in de oogen,

Hy is 'et ummers zelfs?

BAZILIUS.

Heer Ridder, ik beken

Dat ik verwonderd van die toveryën ben.

'k Zou haalt gelooven dat die guits om ons te plaagen

Zich zo verand'ren, om de bruiloft te vert raagen,

En dat 'er iemand van hun volk ook op de Bruid

Verliefd is.

SANCHE.

Ja dat 's vast, dat 's deuze, of 'k bin een guit.

BAZILIUS.

Neen dit 's Kamacho, 't is een huisman van de vroomen  
(Zo ver men tellen kan) met eere voortgekoomen.

KAMACHO.

Wel ja, men vaertjes peets, peets, koes, broers susters zeun;

Was burgemeester van ongs dorp; toen Vegters Teun,

En Lou, voor ruitcr, met Dikdalf naer neerland gingen.

SANCHE.

Ben jy zo'n hans? wel man, 't zin wongerlyke dingen.

Dan weetje 't wel, dat jy de Tovenauer niet bent.

Je hebt hem wel gezien, zou 'k denken, hier omtrent?

DON QUICHOT.

Myn vrind het is my leet. Dan zyt gy de verkeerde?

KAMACHO.

Ja Jonkers. Wou je 't doen dat jy je zo verneêrde,

En quam te Brullest. bloed 'k heb zukke lekk're wyn,

Ze zellen daatlyk mit den hielen brui hier zyn.

BAZILIUS.

Wy zullen in het kort uw' wyn eens komen proeven.

KAMACHO.

Ik geef vry lapis.

SANCHE.

Langft, hoe wil ik kommen snoeven

Anjou boeteljes, enjou vaetjes, 'an't gebracd,  
'k Mag wel een koes buik vol, al bin ik juist gien vraet.

'KAMACHO, *tegen DON QUICHOT, en SANCHE.*  
Dan zyn we vrinden?

DON QUICHOT,

'k Zal my tegens u niet kanten:

Gy zyt des Konings vrind.

SANCHE *met KAMACHO gaan willende*  
Ja, broers als olifanten.

'k Gae mit je opdrossen,

DON QUICHOT.

Hou, hou, Sanche, wat is dit?

KAMACHO *tegen SANCHE.*

Ik blyf hier man.

SANCHE.

'k Wou zien waar't patersvaetje zit.

Of alias den wyn. Had Sanche die gedachten,  
Van daeg te brullest!

KAMACHO.

'k Zal ut' zaemen hier verwachten.

## ZEVENDE TOONEEL.

KAMACHO, *drie BOEREN.*

**G**Ut Mannen, dat zel ierst een klet zyn; zo terstongd  
Zyn al de gasten hier, we zellen in 'et rongd  
Hier Brullest houwen in 'et bosch, in hier ook trouwen.  
Ja wel, ke daar, ik ken me langer niet onthouwen,  
Ik nood jou allemael die wys zyn, mee te gast,  
Vret zo veul kost maer as je laen ken in je bast,  
'k Hou open tafel, 'k bin nou van die kordeaelen.  
Die voor een dankje graeg een lachje wil betaelen,  
In waarom zou ik niet? ik word van daeg een man,  
(Eet vry je broetje droog) kom hier maer as je kan,  
't Is hier vol op van al wat datje ken bedenken.  
Al wat maer gaepen ken zel ik nou wyn doen schenken.  
Kom hier maer.

## A C H T S T E T O O N E E L.

KAMACHO, VETLASOEPE, *bruiloftsvolk, met een kroon; dansers, muzikanten* SANCHE.

VETLASOEPE.

MONSIEUR Kamacho, ha! hier is 'um met de kroon, 'um is merveille, ha! pardi, 'um is zo schoon; Ze zel 'um maer hang op?

KAMACHO.

Ja, hier aan deuze boomen. Ik weet men vreugd nou schier niet langer in te toomen. *Onder 't ophangen van de Kroon, word gedanst.*

VETLASOEPE.

Wat dunkt Monsieur hier van?

KAMACHO.

Die dangs is naer de fwier.

VETLASOEPE.

Oui, de speul, en dans, is al un grand plaizier.

KAMACHO.

Ik zel myn Bruidje mit heur Vaertje iens aenstongs haelen.

VETLASOEPE.

Bon, bon, en ik terwyl de roemers en bokaalen, Mit al die andre koet. kom knolle vreetre Jaap, En Pedro Propdarm, Jan! hoe staaje daar te gaep? Help my een beekje, om de Taafle hier te kryken? Ze zel de dans daar na wel met kemak bekyken.

## N E G E N D E T O O N E E L.

SANCHE *alleen.*

DAt is daer eerst wat schoons, de kost is nog niet gaer. En 'k heb zo 'n honger, of ik een half talf jaar Gien snars geproefd had, neen, ik blyf niet by die hanfen, Ik lach om al den bras, hier 's beter wat te schransen. Die Keuning Harsapan, met al zyn Edellui, Is maer een hongrig volk, en kael, meest al den brui. 'k Lach om den adel, zo 'k van honger niet ken slaapen, Word ik eens gouverneur, 'k zel voeren in myn wapen,



70 DON QUICHOT,

Drie hammen, met een worst, en een boetelje wyn,  
Tot spyt van d'adel, dat een hoop smalhalzen zyn. (staen.  
Maer zagt, wat ruik ik? ô myn buik! nou moetje vast  
't Is hier al brullest, 't is hier meer als maer te galt gaen,  
Dat 's eerst een frisse lucht, 'k marcheer daar regt op toe.

TIENDE TOONEEL.

SANCHE, VETLASOEPE, en Bruilofsvolk met de Tafel.

VETLASOEPE.

Trek 'ier de tafle, en 't koet, pardie, wat is hum moe  
Van't slepen met die koet. Was nou de Bruigom iere,  
Dan zou ze maar bagyn mit al de grand plaifiere.  
Zo, zo, messieurs, 'tis koet, zy'elp'um nok zo wat.

SANCHE, haalt een Boetelje Wyn en een Hoentje van  
de Tafel.

o Sanche Pance! dat 's een verje, dat je 't vat.  
ô Sellementen, dat 's een schuimpje! nou aen 't vretten;  
Kezyn boetelje, 'k moet jou eens 'an't mondstuk zetten,  
't Is om de wyn niet, maer om 't klukken van de fles,  
Zei dronken Jurjen, en hy krackteder wel fes  
Zo groot as deuze, in een uur tyds; nou dat 's om 't even,  
Ik mien men keel nou iens de volle laeg te geeven.

Hy gaat in een boek met zyn hoentje en boetelje, enz.

VETLASOEPE, tegen Sanche.

Monfieur zit 'um daar zo? wat benje veur een sjaak?  
Jou skelme, ben jou dat? nou sel ze jou iens kraak,  
Ze sel jou nou zo fin als Kollesencie maalen,  
En nou de duvle 'aal, pour jou pekelzond betaalen.

SANCHE.

Wat segje kokkie? ik een schelm? neen dat is mis,  
Jebent verkeert men vriend.

VETLASOEPE.

Wel zek dan wie datze is?

SANCHE.

Ik bin de Gouverneur van 't ailand frikkedillen.

VETLASOEPE.

Kom aan, dan zelze jou de heele huid of villen:  
Jebent mon Ennemic.

SAN-

SANCHE.

Ik hiet geen Anne Mie,

't Hiet Sanche Pance.

VETLASOEPE.

Ja, zeken jou wel pardie.

Jebint mon fyande. Keef'ier, keef'ier, de skott'le,  
Keef'ier men'oendre: of 'k brui jou kop met deze Bott'le  
Aan'ondre duize stuk.

SANCHE, *hem de schottel en boetelje geewende.*

Hou daer dan, laetme gaen.

VETLASOEPE.

Non, non, ze raak'ier nok zo maklyk niet van daan.  
Hum moet, pour pas la tems, jou in de deek wat rollen.

SANCHE.

Och! och! myn lieve broer! ik hou niet van dat follen,  
'k Kan't niet verdraegen.

VETLASOEPE.

o Jouf kelme, 'k ebjou vast.

'Haal nou de deek eens hier.

SANCHE.

„Ik miende hier te gast

„Tegaen, och arm! wie het van al zen leeve daegen

„Zezelle my.....

SANCHE, *tegen Vetlasoepe terwyl een boer met de deken* (komt.

Och vriend! en wil me tog niet plaegen:

We zyn al weer goed vrind, de zaek is by'elelt,

Kamacho hebben we gesproken.

VETLASOEPE.

Wat zezet!

Ze heb'et wel kedok dat hum hier ook wou smullen:

Maar hum zel vliken, en met wind zyn darmen vullen.

Ze'eb lang op jou keloer, om jou herte attrapeer,

Die deek is hier kebrot om jou te brui wat meer,

SANCHE.

'k Ben nou al weer goed vrind, ga weg maar mit de Dekken.

Och! vrindje, helpter dan gien bidden noch gien sineeken?

VETLASOEPE

Neen keerle.

77 DON QUICHOT

SANCHE.

Och! och, gena!

VETLASOEPE.

Neen keerle, keen kartier,

Voort in de déken, zek.

SANCHE.

Och! was men Heer maer hier,  
Hy zou je lui wel gaeuw 'an duifend piesjes kappen.

VETLASOEPE.

Voort inde deek zek, of ik zelje om de ooren lappen.

*Sanche word in de déken gesold.*

SANCHE.

Help! help! ik word vermoord! help! help! och! och! o. h! och

VETLASOEPE.

't Za Muzekanten speul: de skelm ze leef nou noch,  
Hum moet plazierig sterf.

*Hier word gespeelt en Vetlasoepe zingt.*

Zo moet men het Gouverneurtje leeren,

Zo, zo, zo,

Die op een andermans teer wil sincereen,

Zo, zo, zo,

Voor 'oendre, en duiven,

Zo laatze 'um wat kluiven,

Van, zo, zo,

Hoe smaaken 'um deze frikkedillen,

Zo, zo, zo,

Wy Tovenars denken 'um levend te villen,

Zo, zo, zo,

Dan zel 'um ons eeten,

Niet op koomen vreeten,

Van zo, zo, zo.

ELFDE TOONEEL.

VETLASOEPE, KAMACHO, LEONTIUS, QUITERIA

SANCHE, *bruilofst volk, en dansers, zangers.*

KAMACHO.

Hou op! wat wil dit zeggen?

VET-



VETLASOEPE.

ô Maar un bagatel. Zie jy 'um daar niet leggen?  
't Is monsieur Gouverneur, ze kom hier net van pas,  
Om wat plaizier te heb.

KAMACHO.

Laet los de deken, ras.

Spring uit de deken, broer.

VETLASOEPE.

Wou jy 'um nok laet loopen?

Ze wil 'um (om de klukt) nok eerst de huid of stroopen.

SANCHE.

Och! goe Kamacho of Plankoortje, wie je bent,  
Spreek veur me: want ik ben 'et villen niet 'ewent.

KAMACHO.

Nou Vetlasoepe, laet den Gormandeur mit vrede:  
De peis is al'emaekt, we weten nou de reede  
Waerom zen Miestter me zo plaegde, 'k bin goet vriend  
Mithum 'eworren, laet 'em los, zo zeper 'k mien't.

VETLASOEPE.

ô Monsieur Gouverneur, ze en 'eb dat niet keweeten:  
'Adjou dat maar kezeit, ze 'ad jou wel laten freeten.  
Ekskuze moy, mon frinte, en wees niet meer verstoord.

SANCHE.

Ik heb het wel gezeit,

VETLASOEPE.

'Um 'ebze niet kehoord:

LEONTIUS.

Kom drink de questie af, loopt t'zamen maar na binnen.

SANCHE.

Ik bin der meête vrêen.

VETLASOEPE.

'Um 'oud feul van de ninnen.

## T W A A L F D E T O O N E E L.

KAMACHO, LEONTIUS, QUITERIA, *bruilofstsvolk  
en dansers, de koks brengen alles ondertussen aan.*

Z Aeg op, en dangs eraais, ter eere van men Bruid.

*Hier moet gedanst worden.*

LEONTIUS, tegen Kamacho.

Want dunkt u?

KAMACHO.

Wonger wel, die dangfers haelen uit.

'k Ken ook een beetje, datje 'et zag je zou 'et pryzen.

LEONTIUS.

Gy Bruigom!

KAMACHO.

Zaeg eens op; één van de nieuwste wyzen.

*Hy dansf.*Wat zegje Bruidje lief, 'ée? 't maaisje is wat beschaemd.  
Nou dans iens mitme.

QUITERIA.

Neen.

KAMACHO.

Waerom niet?

QUITERIA.

Het betaamt

My niet.

KAMACHO.

Als wy 'etrouwd zyn, dan zelje ummers willen?

Dat zin nog bientjes, heé! kyk, kyk iens hoe ze drillen,

Daer zittenze nog in, wat bliefje.... Treza Jans,

Zing nouiens op: hiel mooi, gien ydeljaens, of frans.

*De Boerin zingt.*

KAMACHO

Wat zegje Bruidje lief, wat dunkje van het zingen?

Kom, gimme nou een zoen; ik kan me niet bedwingen..

Wat zo, myn flokkertje. Kom Droogers, in 'et rond

De Maaisjes iens 'ezoend. Wat zo dat is 'ezongd.

LEONTIUS.

Waar blyft de Heer Pastoor?

KAMACHO.

Dat kenik niet bedenken.

LEONTIUS.

Daar is hy.

KAMACHO.

Ha, dat's goed! ik moet hem eens beschenken,

## DERTIENDE TOONEEL.

KAMACHO, QUITERIA, LEONTIUS, PASTOOR,  
 VETLASOEPE, *bruilofts volk*, SANCHE, BOER en  
 BOERIN. KAMACHO, en LEONTIUS,  
*nemen elk een roemer wyn.*

KAMACHO.

WElkommen Heer Pastoor, à vous,  
 PASTOOR.

'k Bedankje zeer.

LEONTIUS.

Het zal uw welkomst zyn.

PASTOOR *ook een roemer krygende.*

En uw gezondheid Heer.

VETLASOEPE *met een boetelje die hy Sanche geeft*  
 Daar monsieur Gouverneur, daar 's voor 'um ook wat,  
 SANCHE *gedronken hebbende* (drinken.)  
 Om te bedanken voor jou hoenders en jou vinken.

VETLASOEPE.

Zedanke jou monsieur,

SANCHE *wederom gedronken hebbende.*

'k Bedankje Bruigom, voor...

KAMACHO.

Heb jy je buik al vol?

SANCHE.

Ja, 'k brui nou heen.

KAMACHO.

Hoor hoor!

Blyf hier nog wat, je zelt ons datelyk zien trouwen,  
 Drink nog terwyl wat.

SANCHE.

Ho, daer kenje me mée houwen.

KAMACHO.

Kom 'an speulnootjes, 'an de tafel, met de Bruid.



'k Weet niet wat hier al dat gekomplemengt beduidt.

Kom schoonvaer, kom, zit'an.

*Terwyl zy eeten wordt door een Boer en Boerin en Vetlasoepe*

*gezongen,*

Stemme: *Haar Kees myn Vryer.*

BOER.

Kom lief Tereze

Hoe staeye daer en kykt,

Dat mag niet weezen:

Me dunkt 'et niet en lykt.

Ik heb myn moer en vaer,

Gevraegd al ruim een jaer,

Of ik mogt gaen uit vryen:

Nou is ongs hylik klaer.

Wil jy 't maer lyen.

BOERIN.

Neen olyk langsje,

Ik hou niet van de min,

Waeg hier gien kangsje,

Ik heb in jou gien zin;

Ik zegje zeeper knecht,

Je bint hier niet te recht;

Ik mag zo jong niet trouwen:

Men peetje hyt 'zegt

'Et zou me rouwen.

BOER.

Weg, weg, je peetje,

Dat 's maer een ouwe vrouw,

Myn lief, dat weetje,

Die houdt niet van de trouw:

Maer dat ik heur iens sprak,

Ik wist er mit gemak,

Wel aerdig te bepraeten,

Ik wed ze jou wel strak,

'An my zou laeten.

*VETLASOEP* geeft hen elk een roemer wyn en zingt

Ha monsieur poere,

Dat hebje wel begyn,

'Um zelze loeren.

Daar 's elk un roemre wyn.  
Keef nou de meid 'un zoen,  
Ze zel 't 'um laten doen,  
Ze kan zo snoeprik kyken :  
De meid is vry meer groen,  
Als 'um wel lyken.

*De BOERIN gedronken hebbende, zingt,*

Wel eele baesje.  
De wyn is goet van smaek,  
Daer is je glaesje,  
Je bind een raere snaek.  
Maer puntelikke Gaais,  
Heb jy 'et hart 'erais,  
Dat jy begint te zoenen,  
Dan zel ik jou je vlais  
Gien kleintje boenen,

*Terwyl de BOER haar zoent, zingt Vetlasoepe.*

Couragie een reisje  
Zo vatze by de kop,  
De soete meisje,  
Ze zel zo hart niet klop :  
Hoe datjer meer kan zoen,  
Hoe datze 't meer wil doen,  
Maar maak ze niet kapotte:  
Dan kanze jou niet boen,  
Dan zou niet hotten.

BOER.

Wet zo, dat raektme,  
Zo 'n lekk're bolle zoen,  
Zo zeper smaektme,  
Gut Treza wouje 't doen?  
Ik zou je een mooye ring,  
En nog een angder ding,  
Uit puure liefde schenken :  
Zie hoe ik jou beming,  
Ken jy nou denken.

BOERIN.

Wel Vriend hoe praetje,  
 Ben jy dan zo verliefd,  
 Myn zoete maetje?  
 't Is zeper wel ondieft.  
 Daer langs daer is men hangt,  
 Zo jy 'et van de kangt,  
 Van Peetje zo kent brouwen,  
 Dat zy men 'an jou langt,  
 We zellen trouwen.

BOER.

Wel heuning diefje,  
 Myn troost, myn aaigen hart,  
 Myn zoete liefje!  
 Je helpt me uit men smart;  
 Nou is myn vryen uit,  
 'k Bin Breugem, jy de Bruid,  
 Nou lach ik iens mit Krelis,  
 Zen vryen is gestuit,  
 'k Hebje in men meelis.

KAMACHO.

Nou maaisjes mit je langten  
 lens braef 'edangst, dan zelje lui strak binnen schrangsen.

VETLASOEPPE, *tegen Sanche.*

Die vry was ras kedaan.

SANCHE.

Se hebben groot gelyk; zo most 'et altyt gaen;  
 Maer dat was om de klucht maer, denk ik?

VETLASOEPPE.

Ze'ebkelyke

Ze deed maar om de zang, de mode fan frankryke  
 Is honorable, dat 's lang vry.

SANCHE

Nee, zo ik 't vat.....

Ze zellen dangsen, loop, alree man, berg je gat.

*Het bruijlofts volk danst en boere balet.*

KAMACHO.

Hoeheit 'et je gesmaekt, zeg Bruidje?



QUITERIA.

Heel bijzonder.

KAMACHO.

't Is van de Vetlafoep 'ebraen, 't is ook gien wonder.

LEONTIUS.

Hoe, smaakt het niet, Pastoor?

PASTOOR.

Ja : maar ik heb zo wel.

KAMACHO.

Pastoor, want dunkje? dat je ongs nou maer trouwen zel?  
We hebben allemaal, zou 'k denken, ons genoegen .

PASTOOR.

Kom speelnoots wilt u by de Bruid en Bruigom voegen ;  
Wy zullen 't lieve Paar vereenigen door d'echt,

KAMACHO.

Pastoor, dat hebje wel, dat 's goed dat jy 'et zegt.  
Kom Bruidje lief, kom 'an.

QUITERIA.

„ô Hemel, kan het weezen!

Waar blyft Bazilius?

KAMACHO.

Je hoeft nou niet te vreezen.

Wat zegje binnens mongs?

QUITERIA.

Niets.

KAMACHO,

Gimme nou een kus.

Myn pruime snuitje lief!

QUITERIA.

„Ach! lief Bazilius!

LEONTIUS.

Myn Dochter, scheelt u iets?

QUITERIA.

„Ach! al myn leden beeven,

„Ik ben ontsteld, ach! Lief!

LEONTIUS.

Wil uwe hand maar geeven

Aanuwen Bruidegom.

QUI-

QUITERIA.

O Hemel! zal myn hand ....

Ik vrees! ik vrees!

LEONTIUS.

Waarvoor?

QUITERIA.

Het gaatme aan myn verstand.

SANCHE.

Ik zie daer ginter volk.

VETLASOEPE.

Oui, daartus die boomen,

Zelyk wel Edelman.

KAMACHO.

Ik loof dat zy hier komen

Om 't trouwen eens te zien.

SANCHE.

De voorste is in den rouw

Endat al diep; 'tzel om zen beurszyn, of zen vrouw.

## VEERTIENDE TOONEEL.

BAZILIUS, *in 't zwart met een pook onder zyn' mantel,*  
 VALASKO, DON QUICHOT, Meeſter JOCHEM, *ge-*  
*volg van Edellieden,* KAMACHO, *en de reſt van 't*  
*voorgaande Tooneel.*

BAZILIUS

WY komen hier niet om dit Bruiloftsfeest te ſtooren;  
 Neen, neen, gelukkig Paar, die moeite was verloo-  
 Maar zie een' minnaar die zyn lieve voorwerp derft, (ren:  
 En voor uw' voeten, door de min, van wanhoop ſterft.  
 Leontius, 'k zal u uw ſtrafheid niet verwyten:  
 Maar uw gemoed zal zelfs van binnen voor my plyten,  
 En toonen tot uw' ſchrik; om dat gy my verſtoot  
 Een eeuwig naberouw, om de oorzaak van myn' dood.  
 Vaar wel Quiteria! myn ſchoone! myn' beminde!  
 Die ik van jongs af liefde, en hertelyk bezinde,  
 Gy zult bedenken, na myn dood, wien gy verliest:  
 Maar min hem echter dien gy nu tot Man verkieft;

Denk

Denk dat den mensche nooit het nootlot af kan keeren  
 Leef, leef vernoegd: dit is myn uiterste begeeren;  
 Vaar wel Quiteria! ik sterf om u, vol moed, (bloed)  
 Een' trouwen Minnaar, ach! vaar wel; 'k smoor in myn  
*Hy doorsteekt zich.*

PASTOOR.

ô Hemel! wat is dit! hy heeft zich zelfs doorsteeken.

QUITERIA, *neemt Bazilius in den arm.*

Ach! myn Bazilius! wil nog voor 't laatst eens spreken!

BAZILIUS

Quiteria, myn Lief, Quiteria, zyt gy 't?

Vertrooft gy my voor 't laatst? wat is myn hart verblyd,  
 Dat ik al stervende in uw' arm.....

PASTOOR.

Gy moet vertrekken: (ken.

Of hem noch iets op 't hart mogt zyn, me alleen te ontdek-

## V Y F T I E N D E T O O N E E L.

PASTOOR, BAZILIUS.

PASTOOR.

WEl aan Bazilius, hier 's niemant meer omtrent,  
 Ondek nu alles.

BAZILIUS.

Neen, ik swyg tot aan myn end,

PASTOOR.

ô Grouwel! gy berooft uw zelve van het leeven!

BAZILIUS.

Indien Quiteria haar hand aan my mag geeven

Voor 't laatst, als Bruid van my, zo sterf ik wel gerust!

PASTOOR.

Zyn dat de gedachten op het uiterste? blusch, bluscht  
 Die minnetochten.

BAZILIUS.

Neen.

PASTOOR.

ô Hemel kan 't geschieden!

BAZILIUS.

Voldoe myn bede; ik kan de dood tog niet ontvlieden.



k Zal dan het voorstel doen.

*De Pastoor haalt al het volk van 't voorgaande Tooneel wederom.*

## SESTIENDE TOONEEL.

PASTOOR.

Ziehier een vreemd geval;  
Bazilius steld voor, dat ik verzoeken zal;  
Of hy Quiteria mag, voor zyn sterven, Trouwen.

KAMACHO.

De droeli, Heer Pastoor, daar zou ik niet van houwen:  
Dat kan niet weezen.

PASTOOR.

'k Kan in 't allerminst niet zien  
Dat u dit Trouwverbond kan hind'ren.

KAMACHO.

Wel ik mien

Dat ik 'eplaegd word?

VALASKO.

Heer Leontius, kan't weezen,  
Help ons den Bruigom voor die goedheid tog belcezen:  
Erberm u over dien rampzaal'gen Edelman,  
Die zonder deze gunst in rust niet sterven kan.

BAZILIUS.

Mag ik Quiteria al stervend' niet erlangen?

LEONTIUS.

Nu Bruigom staa het toe; gy kunt haar wel ontfangen  
Als Wedu na zyn dood; zy blyft tog die zy is;  
Erberm u nevens ons in deze droeffenis.

KAMACHO.

Maar of hy heur al trouwd, dat ken hem tog niet baeten:  
Hy sterft tog strakjes.

QUITERIA, *tegen Kamacho.*

'k Sweer, ik zal u eeuwig haaten.  
Eer ik u Trouwen zal, ben ik veel eer gezind  
Te sterven, nevens hem die my zo teer bemint;

Ja 'k zal my zelfs veel eer op zyne grafsteê slachten.

KAMACHO.

Myn zoete Bruidje lief, dat binne quae gedachten.  
Bedenk je wel ter deeg.

BAZILIUS.

Ik sterf! helaas! ik sterf!

QUITERIA, *tegen Kamacho.*

Ha snoô Barbaar, nu ik geen troost van u verwerf,  
En mededoogenheid is uit uw hart gebannen;  
Voel ik de haat, en wraak, en wanhoop, 't zaam gespannen  
In mynen boesem, om uw haatelyke min  
Te weeren.

KAMACHO.

'k Bid je stel die dulheit uit je zin,  
En trouwt dan heen en weer.

PASTOOR.

Zyt gy daar me te vreden  
Leontius?

LEONTIUS.

'k Stae 't toe.

PASTOOR, *tegen Quiteria.*

Wilt dan nu herwaards treden,  
Engeef uw ' Bruidgom de hand, dat ik u trouw.

*Quiteria neêrknielende geeft aan Bazilius de hand.*

Nu is het mynen plicht dat ik in 't breede ontvouw,  
Hoe dat gy d' echtenstaat te zaamen moet beleeven:  
Maar wyl gy aanstonds weer elkander zult begeeven,  
Vereischt den korten tyd dat ik zulks overflaa.  
Bazilius begeert gy uw Quiteria  
Tot huisvrouw?

BAZILIUS.

Ja.

PASTOOR.

Wilt gy Bazilius aanvaarden  
Tot Man, en Hoofd?

QUITERIA.

Ja.

PASTOOR.

Zo de Hemel't leeven spaarde

Aan u Bazilius, ik wenste u veel geluk:

Maar nu uw trouwdag is vermengd met zulk een druk;

Wensch ik u t'zaam geduld, en nu gy sterft, genade;

Toont nu een waar berouw, want 't is nog niet te spade.

BAZILIUS. (Heer?

Zyn wy dan t'zaam getrouwd, door't rechtverbond, myn

PASTOOR.

Nu zyt gy Man, en Vrouw.

BAZILIUS, *opstaande.*

'k Heb dan 't geen ik begeer.

ALTEMAAL.

Mirakel! wat is dit! mirakel! ha mirakel!

BAZILIUS.

Neen loosheit! loosheid!

VALASKO.

Hei! wat maakt dat volk gekakel.

Weest stil,

BAZILIUS *tegen* LEONTIUS.

Myn Heer, 'tis waar dat gy door deze list

Van my bedroogen zyt; maar wyl gy zelfs wel wift

Dat zy my minde, en ik haar trouwheid had gefwooren;

Was 't uwen plicht geweest te hand'len naar behooren,

Heb ik niet wel gedaan, gy zyt 'er d'oorzaak van.

LEONTIUS.

'k Vergeef het u.

KAMACHO.

Ik niet; hoe of dat weezen kan,

Heb ik je met de pook niet in je lyf zien steeken?

BAZILIUS.

Ik was wel wyzer vrind.

KAMACHO.

Dat binnen slimme streeken,

'k Bin daer niet mé te vreên

BAZILIUS.

Wy zyn nu al getrouwd,

Wat wilje doen?



KAMACHO.

Jou schelm, bedrieger, guit, rabouwt  
Komt jongens trek je mes, we zellender om plukken  
*De Boeren trekken hun messen en de Edellieden de degens*

DON QUICHOT.

Hak al de Tovenars aan hondert duizend stuk kn.

SANCHE en VETLASOEPE.

Alarm! alarm! alarm! alarm! alarm!

PASTOOR.

Hou op! hou op! hou op!

SANCHE.

Hou warm de baen! hou warm!

DON QUICHOT *op een stoel staande.*

Gy Ridder, Tovenars en dappere Oorlogsknechten!  
'k Verzoek dat ik alleen dat groot verschil mag slechten;  
Laat vry Kamacho, of zo als hy heeten mag,  
Zyn 'eisch betwisten met de lancia: want hy plag  
In 't open veld, nooit voor een man van moed te zwichten.  
Wel aan doorluchteheld, gy zult my zeer verplichten;  
Zet tyd, en perk, naar uw believen: door myn' dood,  
Werd u de schoone Maagd, tot Bruid, en Echtgenoot.

KAMACHO.

Wel raekt 'et jou wat vent? heb jy 'er 'an te geeven?  
Is 't jou Bruid, keerel?

DON QUICHOT.

Nee: maar 'k ben gezind te sneeven  
Voor zo 'n geregte zaak; haal wapens, zyt ge een man.

KAMACHO.

Je 'ebt goed te vechten, wangt je hebt een harnas 'an;  
Maar trek dat uit, en hebje lust te bakkelaayen  
Mit vuisten; kom dan maer! en wie dan van ongs baayen  
Ierst ongerleit die zel 't verliezen; en de Meid  
Zo ik ierst ongerleg.....

BAZILIUS.

Wat geeft gy schoon bescheid!

Quiteria is myne, en gy kunt haar niet trouwen;  
't Is of gy gek wordt.

DON QUICHOT,  
DON QUICHOT tegen KAMACHO.

ô, Gy spot! maar 't zal 't rouwen.  
Ha schelmse Ridder, zo gy maar gewapend waart;  
Ik sou my wreken, en u helpen van der aard.

PASTOOR.

Myn goe Kamacho, wil u zelfs niet langer quellen;  
Met vechten is uw zaak onmog'lyk te heristellen,  
Zy zyn tog al getrouwd, en 't is misfchien zeer goed.  
Stel doch u hart geruft dewyl 't zo weezen moet.  
Bedenk eens wat een man al tochten voedt van binnen,  
Die met een vrouw leeft, die hem nimmer kan beminnen;  
Hy wordt van jaloezy geplaagd, tot aan zyn end.

KAMACHO.

Je hebt al wat gelyk, 't is waer Pastoor, 'k beken 't,  
Maer 't is een groote spyt, 'k bin laelik deur 't creeken.

PASTOOR.

Zyt maar geruft, die trouw is nu niet weer te breeken.

BAZILIUS.

Kamacho, ik beken, ik heb u wat misdaan,  
Vergeet uw vyandschap, gy hebt daar tog niet aan.  
'k Zal al de kosten van de Bruiloft u betaalen.

KAMACHO.

De hiele Brulleft man, wel waer zou jy het haelen?  
Je bind een kaelen bloed.

BAZILIUS.

De Koning heeft aan my  
Uit inzicht myns gellachts, bequaamheid, of waardy,  
Een zeer aanzienlyk ampt vereerd.

LEONTIUS.

Welhoe, wy weeten  
Daar nog niet van?

BAZILIUS.

't Is waar, ik had het u vergeeten  
Te zeggen: want ik was van schrik zo zeer ontsteld,  
Wanneer my van het geen hier omging wierd gemeld,  
Dat ik om ampt, noch staat, noch om myn zelf 'k kondenken

KAMACHO.

(ken?

De Keuning jou een ampt met iens'an 't Hof gaen schen-

SAN-

SANCHE.

Ja maetje, dat 's niet raers, 'k wor' ook haest Gouverneur.

KAMACHO.

Je zelt je vingers daer niet vet 'an foppen, Breur;  
'k Heb driemaal 'an 'et Hof' eweeft, en niet 'ekreegen.

SANCHE.

Zezyn 'an 't Hof ook niet om Tovenacrs verlégen.

PASTOOR.

Kamacho, 'k bid vergeef Bazilius dat stuk.

KAMACHO.

Wel nou 'k niet anders kan; ik wens je veul geluk.

JOCHEM.

Bloed! bloed! wat meen ik daar pasquillen van te maaken,  
Dat al de parfen van heel Spanje zullen kraaken;  
Ik zal je leeren voor myn vaerzen, my te slaan.  
Ik zal by al de acteurs van 't heele land omgaan,  
Ja plakken 't in de stad op hoeken van de straaten,  
En kokerboomtjes.

KAMACHO.

'k Wed jy zelt die pots wel laeten.

JOCHEM.

Jy my te slaan? jy Vent! jy, jy, jou malle quaft?

KAMACHO.

Nou miefter Jochem wees te vreen, 'k noô jou te gaff.

JOCHEM.

'k Zel met een steekdicht, jou zo'n klap om de ooren lan-  
Dat jy je zelven puur uit spyt zelt gaan verhangen. (gen,

PASTOOR.

Het is een wys man, die geleeden' hoon vergeet.

JOCHEM.

Pasquillen maaken op zo'n stuk, laat geen Poëet.

BAZILIUS.

Nu meester Jochem, laat u tog van ons gezeggen.

LEONTIUS.

Nu laat de zaak.

JOCHEM.

Wel nu terwyl gy 't by wilt leggen,  
Ik ben te vreên; maar, krygt een ander eens de lucht, Zo



Zo word dees pots voorvalt een Blyfpél, of een Klucht.

PASTOOR.

De Hemel wil dit Paar voor ongeval bewaaren.

DON QUICHOT.

Haar Majesteiten, steeds in goê gezondheid spaaren.

LEONTIUS.

Ik wensch u veel geluk, myn schoonzoon, met myn kind.

VALASKO.

Het zelfde wensch ik u, Mevrouw, en waarde Vriend.

SANCHE.

Ik wensch jou huizen vol gebrad, en lekker eeten.

VETLASOEPE

De Gouverneurtje hou 'et altyd met de freeten.

BAZILIUS.

Ik dank u t'zaamen voor u goê genegenheid;

En nu het alles op dees plaats is toebereid,

Nood ik het boere volk te zamen met de vrienden, (den.  
't Gezelschap blyve als 'tis, 't zal vreugd genoeg hier vin-

ALTEMAAL.

Lang leef het lieve Paar!

BAZILIUS.

Dat men terstond beginn'

Een nieuw balet, tot eer van haar die ik bemin.

*Hier wordt een Balet gedanst.*

BAZILIUS, tegen DON QUICHOT.

Heer Ridder blyf by ons.

DON QUICHOT.

Ik moet op 't steekspel wezen.

SANCHE.

Was ik in zyn plaats, bloed! je zoudt me gacuw beleezen.

BAZILIUS.

Zo ziet men dat 't verstand het geld te boven gaat;

En die de wysheid om 't genot van 't goud versmaad,

Kan aan myn trouwgeval zig spiegelen, en leeren, (ren.

Hoe dat men schrandereid voor schatten moet waarde-

*Einde van 't derde en laatste Bedryf.*

